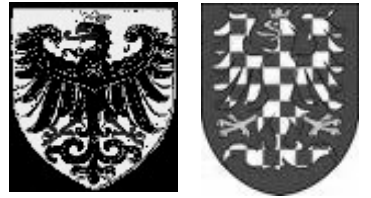

NOVINY

Volume 5 Issue 173 (673)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

21. IV. – 4. V. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 21. dubence
pokračování na str. 2

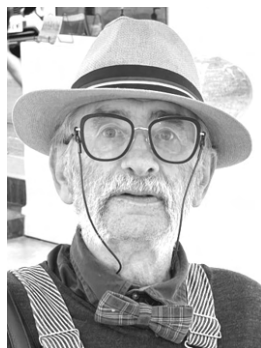
Slovo vydavatele:

Poslení novinka je, že tyto noviny je možno číst na internetu na níže uvedeně adrese. A nejen tyto Noviny ale dalších 301 periodik.

V archivu Novin jsou všechna vydání od čísla 83. To proto, že v dobách dávných, v letech 1999 až 2002, jsem ještě nepoužíval formát pdf. Noviny jsem předtiskl v Kinko (něco jako kopírna) na papír formátu A3. Tyto plachty pak odnesl do řecké tiskárny. Byla v té době v Arncliffe tam kde je dnes Woolworth. Tam papíry ručně ofotili a pak vyrobily tzv „plates“. Tedy ofsetové plechové tiskové blány. Prvních několik vydání novin mělo jen 12 stran. Až mi došlo, že půl tiskárenského plátu, ofsetové blány, je prázdná, nevyužitá a mohu přidat další 4 strany, které jsou vlastně už v ceně.

Čas oponou trhnul a přešlo se na digitální přenos dat, textu Novin. To nyní umožnilo vydaná čísla archívat. Dřívější vydání pro svou technologickou odlišnost v archivu ještě být nemohou.

Neznáte někoho, kdo by uměl vydolovat stará čísla novin ze starého SCASI disku kde je namontován stacker?

Dovolujeme si upozornit, že díky panu Jiřímu Gruntorádovic a panu Miroslavu Svobodovi jsou tyto Noviny, čísla z let 2002 - 2025 nyní k dispozici na <https://scriptum.cz/cs/periodika/noviny-sydney> **chtěl bychom si pomáhat.**

Milý Oscare je Tvá vyváženost dostatečně vyvážená...

Benjamin Kuras
Hollywood se trochu podrbal na hlavě rozpaky z nedávného mediálního poprasku nad bojkotem židovských herců a režisérů nevyjadřujících příčnou úctu k Palestině a nenávisť k Izraeli, a jako by trojskokem do opačného extrému udělil letošního Oscara židovskému herci Adrienu Brodymu a židovské herečce Mikey Madisonové. Brodyho dokonce nechal beztrestně pronést pár

slov upozorňujících na oživený antisemitismus. A nepustil do sálu palestinské vlajky a populární anti-izraelské transparenty „od řeky k moři“. Tím se ukázal být dostatečně fair a objektivní (a zavřel ústa proizraelským remcalům), aby v kategorii dokumentů mohl mezi mnoha kvalitnějšími konkurenty dát cenu propagandistickému anti-izraelskému filmu „No Other Land“ (Žádná jiná země). Vedle dvou Palestinců jej produkovali i dva Židé dávající proizraelským remcalům najevo, že je film fair a objektivní.

Akorát, že není. Vypráví, jak izraelská armáda vyhání obyvatele „dvaceti starodávných palestinských vesnic“ oblasti Masafer Yatta, kde „Palestinci žijí už po generace.“ To je na tom „Západním břehu“, dnes též řečeném „území pod Palestinskou správou“, historicky (a podle Trumpova ediktu i v USA) zvaném Judea a Samaria.

Těch starodávných vesnic nebylo dvacet, nýbrž čtyři, a nejmiň od 80. let 19. století byly neobydlené. Britská geografická a etnologická společnost The Palestine Exploration Fund, založená 1865, je v roce 1881 popisuje jako „stopy zřícenin, s cisternou a s jeskyní“. Najdete to i na Wikipedii.

Granty z darů Evropy a USA

V průběhu postupného židovského osídlování částí Palestiny od konce 19. století tyto pozemky, udělené po první světové válce britskou Mandátní smlouvou židovskému osídlení, odkoupily židovské nadace a individuální židovští filantropové od osmanských absentujících majitelů. Tím se po vzniku Izraele podle mandátní smlouvy stal jejich právoplatným majitelem izraelský stát.

Na tomto státním území teprve od roku 1980 začali Arabové stavět, aniž by získali povolení jeho majitelů, a aniž by platili nájem. Pomáhaly jim granty od Palestinské správy – potažmo z darů od Evropy a USA. Do té doby tam nestála žádná arabská stavba a nebydlel žádný Arab. Důkazem jsou letecké snímky

pozemků ukazujících pusto v 80. a ještě i 90. letech a zastavěné plochy o dvacet či čtyřicet let později.

Navíc to je blízko armádního cvičného areálu (včetně střelnice), který měl být právě o tyto pozemky rozšířen. Pastýři se stády ovcí z těchto vesnic často zabrouzdají za travou i na samotný cvičák, a izraelští vojáci jim dávají několik dní předem varování, kdy a kde se bude cvičně střílet. To je ono „násilné vyhánění izraelskou armádou“. Je to samozřejmě bezpečnostní riziko, pro armádu i vesničany.

Bydlet zadarmo

Kromě toho všeho, nikdo Arabů z jejich obydlí násilím nevyhnal. Dostali sice od izraelského nejvyššího soudu v roce 2022 příkaz vystěhovat se, s odškodným za postavený majetek, ale stále tam bydlí a vedou boj za právo bydlet zdarma na cizím pozemku. Teď tedy mají na své straně i mocného Oscara.

Mohla by nás napadnout otázka, jak to, že jim to izraelský stát nezatrhl po dobrém hned od začátku a nechal to vykvést do dalšího „důkazu“ izraelského apartheidu, etnické čistky a genocidy. Že by ti Židé přece jen nebyli takoví chytráci, jak si svět myslí?

Mrtvoly všude, masakr každou minutu

Tak popisuje situaci v Sýrii v otevřeném internetovém dopise generálnímu tajemníkovi OSN, skupina lékařů, lékárníků a studentů ze západosýrského přímořského města Latákie, kde je páchan „masakr alawitů a křesťanů“. K polovině března se těch mrtvých za několik týdnů podle tamních odhadů nahromadilo na 17 tisíc, k tomu ještě 15 tisíc „nezvěstných“, přesněji řečeno po zabití uklizených. Jiné prameny uvádějí „pouhých“ 7 tisíc – věřte, kterým chcete. Nadměrné vraždění bezvěrců a jinověrců se dávno stalo obvyklou a pravidelnou součástí oslav „svatého měsíce Ramadánů“. Občas, jako nyní v Sýrii, k bezvěrcům přibudou i „zbloudilí souvěrci“. Těmi je zde asi třímilionová (cca desetiprocentní) komunita alawitů, což jsou muslimové, kteří neberou tak doslovně koránské příkazy svaté války proti bezvěrcům a raději s nimi pokojně obchodují. Tím se také stávají poměrně úspěšní, závidění a

nenávidění. Těmi nenávidícími jsou teď v etnicky a nábožensky stále ještě poměrně pestré Sýrii většinou sunnitě.

Vládu převzali džihádisté

K alawitům patřil i dvě generace totalitně, krutě, vražedně, ale přitom etnicky a nábožensky tolerantně vládnoucí rod Asádů, jež se nepodařilo svrhnout v sérii Západem podpořených islámských rádob antitotalitních převratů, jakými byl pád Saddáma Husajna v Iráku, Muammara Kaddáfího v Libyi, a hodně předtím Šáha Pahlaviho v Íránu. Nahradili je ve všech případech radikální džihádisté, chaos a masové vraždění. Asáda před stejným pádem dlouho chránil Putin a podporoval libanonský Hizballáh řízený z Íránu. Putina vyčerpala Ukrajina, hizballáhisty rozprášil Izrael. Asádův režim se sesypal během pár dní, armáda se rozutekla, Asád odletěl do exilu k Putinovi, džihádisté převzali vládu. Převlečení z vojenského mundúru do obleku s kravatou se světu představili jako reformovaní zmoudřelí mírotvůrci osvobozující dlouhodobě vězněné disidenty. Svět jim všechna předchozí zla odpustil, prezident Biden zrušil 10milionovou odměnu za dopadení jejich velitele, dříve masového vraha bojujícího střídavě za týmy al-Kájdý, al-Nusry, Islámského státu, Tahrir-al-Šam (a jak si všechny ty džihádistické bojůvky říkají) známého pod bojovou přezdívkou al-Džolání, pravým jménem al-Šará.

Práva všech Syřanů zaručena. Opravdu?

To bylo loni v prosinci. Vypadalo to nadějně, hovořilo se o bezpečném návratu uprchlíků, západní politici se předháněli ve vstřícnosti, Džoláního zvali na přátelské potlachy. Navštívili ho ministři zahraničí Francie a Německa, hlavní americká diplomatka pro Střední Východ. Vraceli se s ujištěním, že práva všech Syřanů, všech menšin jsou novou vládou zaručena. Evropský parlament pochlvil nový syrský režim za „pluralistickou a inkluzivní transformaci“ a „novou kapitolu pro Sýrii“. Džolání přitom ujišťoval, jak konečně budou spolu všichni žít v míru, náboženské toleranci a politickém pluralismu. BBC o něm odvysílala obdivný program ujišťující o jeho zázračné transformaci v umírněného státníka.

Rádo se mu věřilo a nemusel se k té kravatě ani ohlíet. Evropská komise na příkaz belgické komisařky s dnes už typicky belgickým jménem Hadja Lahbib nové syrské vládě darovala 235 milionů eur.

Račte otočiti list.

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX
MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 21. dubna**Zemřel papež František**

Rusko neobnovilo příměří a spustilo vlnu náletů
Trump věří, že Ukrajina a Rusko brzy uzavřou dohodu
Peking varuje před nevýhodnými obchodními dohodami
Čeští politici vyslovili úctu zemřelému papeži
V 1. čtvrtletí zaniklo nejvíc firem od 1990
70 procent ředitelů podniků chce euro
Státní dluh za 3 měsíce stoupl o 45 miliard
U nás Velikonoční pondělí s mírným sluníčkem

Úterý 22. dubna

Podle průzkumu je AfD nejpoblárnější německá strana
Islamisté vraždili v Kašmíru A Harvard žaluje
Trumpa za to, že nechce financovat palestinské aktivisty
Premiér Fiala se zúčastní pohřbu papeže Františka
Klub poslanců ANO se distancoval od Vondráčkova
cenzurního návrhu A Zemřel psychiatr Cyril Höschl
Loni bylo nejmíň svateb od roku 1918
Ministr zdravotnictví Válek podporuje koncept doplácení
za lepší péči A Na pohřeb papeže Františka poletí
premiér Fiala, dohodl se tak s prezidentem
U nás hezké jarní den s mírným sluníčkem, teplo 15°C

Středa 23. dubna

Abbás vyzval Hamás ke složení zbraní
Podle médií ruská GRU provádí sabotáže na evropských
letišťích A Musk omezí svoji činnost ve státní službě
Soud zablokoval zrušení Hlasu Ameriky a dalších stanic
Sněmovna odmítla nápad, že by si pacienti mohli
připlatit, budou muset dál na černo
Povinné lékařské prohlídky řidičů mají být až od 70 let
Prezident Pavel řekl, že územní ústupky Ukrajiny by
měly být dočasné
Hokejista Hašek se bojí útoku ze strany Ruska
U nás krásný jarní den se sluníčkem

Čtvrtek 24. dubna

Trump označil Harvard za antisemitskou hrozbu pro
demokracii A Evropská komise navrhuje další
kontroly elektromobilů i normálních aut
Student ve Francii zabil žáka a další tři poranil
Roste napětí mezi Indií a Pákistánem
Petr Macinka vyzval prezidenta aby zvažil aboliici
afghánským veteránům A Sněmovna má jednat o
auditu digitálního stavebního řízení , ale ještě není celý
Zatím neprošel Národní park Křivoklátsko sněmovnou
Policie předvolá Filipa Turka kvůli aféře s jízdou po
dálnici A Piráti vyjednávají i se Zelenými o zapojení
na kandidátky do voleb
U nás zapršený den

Pátek 25. dubna

Rusko útočí na Dněpropetrovskou oblast
Lavrov říká že je Rusko připravené k dohodě o Ukrajině
Výdaje na zbrojení NATO dosáhly sumy 1,3 bilionu
dolarů A V tomto kole soudů SOCDem nemusí
platit půl miliardy za právníka
6. května se Rada ČT pokusí odvolat ředitele Součka
Sněmovna nedotáhla převod peněz nepedagogům
Sněmovna rozhodla, že se před volbami smí lhát
V Miroticích u Písku bylo zemětřesení (malinké)
U nás celý den přšelo

Víkend 26. – 27. dubna

V sobotu byl pohřeb papeže Františka
Zelenskyj v Římě jednal 15 minut s Trumpem
Hamás oznámil ochotu k příměří
Z Moskvy do Berlína vyrazil gang Noční vlci
ANO, SPD, Motoristé a komunistické STAČILO! by měly
ústavní většinu
Levicoví aktivisté rozehnali poklidnou demonstraci
stoupenců rodiny
Podle Černochové dodala Česká iniciativa dalších 400
tisíc granátů na Ukrajinu
Nový Heřminov schválil v referendum záměr postavit
protipovodňovou přehradu
U nás krásné slunečné, poněkud chladné počasí

Pondělí 28. dubna

Odstoupil šéf izraelské tajné služby
Putin vyhlásil třídnenní příměří
Papeže začnou volit 7. května
Ukrajinský exprezident Janukovyč dostal dalších 15 let
vězení (nepřítomen)
Premiér Fiala jednal s prezidentem Pavlem
Ministr Dvořák volá po „diskusi o rozšíření EU“
Šíří se epidemie klíšťat
Vědci zjistili, že deště zmírnily sucho

Úterý 29. dubna

V centru švédské Uppsaly se střílelo, pachatel ujel na
koloběžce A Kanadský premiér Carney řekl, že
Kanada nesmí zapomenout na zradu ze strany USA
Soud EU zatrl Maltě vydávat pasy komukoli bohatému
Už 1,4 milionu lidí je v ekonomických potížích

Řeporyjský starosta musí zaplatit Okamurovi 40 litrů
Vědci zjistili, že naše poslankyně čelí sexualizovanému
násilí
Cimického proces začíná znovu od nuly
U nás krásný jarní den s plným sluncem, teplo

Středa 30. dubna

Německá sociální demokracie schválila koaliční smlouvu
Letiště ve Volgogradu se bude jmenovat Stalingrad
Pákistán čeká indický útok do 36 hodin
Rusové vrátili na Ukrajinu tělo bestiálně mučené a
vykuchané novinářky Viktorie Roščynové
Senát schválil další sadu sociálních podpor
Ředitel ČT Souček řekl, že ho dva radní vydírali
Rada pro rozhlasové a televizní vysílání obnovila nápad
registrovat youtubery
Ostrava oslavila 80. výročí osvobození Rudou armádou
Den věnovaný čarodějnicích byl u nás teplý a slunečný

Čtvrtek 1. května

Trump vyhodil poradce pro národní bezpečnost Waltze
USA a Ukrajina uzavřely dohodu o společné těžbě
surovin A Ukrajinský ministr zahraničí Sybiha označil
dohodu za milník
Podle Eurostatu Čechy ohrožuje chudoba nejméně v
celé EU A Studenti uspořádali v Praze Majáles
Na různých místech republiky se slavil 1. máj
Kvůli nízké vodě se nekonalo splouvání Teplé Vltavy
V nemocnici zemřel muž postřelený v Třeboni policisty,
když útočil nožem
U nás krásné slunečné počasí

Pátek 2. května

Německá rozvědka prohlásila stranu AfD za pravicově
extremistickou A Ve Stuttgartu najelo auto do lidí
Trump přerušil financování veřejnoprávních médií
Rutte navrhuje, aby členské země NATO dávaly na
zbrojení 3,5 procent HDP
Fiala se vydá na tour po Čechách, moderovat diskuse
bude Pazderková A V Plzni začaly Slavnosti svobody
Francouzská firma EDF žaluje u soudu kvůli rozhodnutí
tendru na dostavbu Dukovanské JE
V žebříčku svobody slova si Česko polepšilo a je na 10.
místě na světě A Ve Stuttgartu najelo auto do lidí
U nás v podstatě letní slunný den.

Víkend 3. května – 4. května

George Simion zřejmě vyhrál první kolo prezidentských
voleb v Rumunsku A Trump dal na Twitter žertovnou
svoji fotku v úboru papeže
Německo zpřísní buzeraci na hranicích
Putin řekl, že použít na Ukrajinu atomovku snad nebude
potřeba A Volodymyr Zelenskyj navštívil v tajení
Prahu a mluvil s ústavními činiteli
Iniciativa chce tabulku přivádějící na pravou míru na
pomník Edvarda Beneše A Ministr zdravotnictví
Válek chce kvůli motolské kauze prověrky
ANO klesá, SPD stoupá a SPOLU stagnuje pod 20%
U nás letní sobota, v neděli se silně ochladilo

Dokončení z první strany

Německo přihodilo dalších 60 milionů. Ještě
17. března, kdy už zprávy o masakrech,
včetně fotografií, pronikaly na internet,
Evropská komise al-Džoláního pozvala do
Bruselu na „dárčovskou konferenci“ jednající
o tom, kolik kdo může přispět na „pomoc
nové Sýrii.“ Nový syrský prezident se všem
zavděčil zavedením celostátního práva šaría.
Etnická čistka a mrtvá těla jako varování
Mezitím se téměř od samého začátku dělo
toto: „My, alawité syrského pobřeží, čelíme
vyvraždění,“ píše se v otevřeném dopise
šéfovi OSN. „Před očima mlčícího světa
probíhá etnická čistka. Pálí naše domy,
masakrují naše rodiny a týrají naše děti.
Vypichují jim oči, vyřezávají srdce a jejich
mrtvá těla nechávají na odív jako varování.
Válečníci z ciziny nás loví jako zvěř,
vyvražďují celé vesnice během několika
hodin.“

Další podobné vražedné detaily z dopisu,
jako obvyklá znásilňovaná a zabíjená
děvčátka, přeskočíme. Vynecháme i
fotografie snímané oběťmi i pachateli a
podobající se záběrům z jižního Izraele 7.
října 2023. Přejdeme rovnou k jeho závěru:

„Prosíme, poskytněte nám azyl a ochranu,
než bude pozdě. Učiníme, cokoliv se po nás
bude chtít, jen nás nechte žít. Zachraňte
alawity. Zachraňte naše děti. Zachraňte naše
duše.“

OSN, média, politici, humanitáři a učenci
genocid mlčí, masakry pokračují. K alawitům,
jimž džihádisté slibují totální vyvraždění,
přibývají mrtvoly křesťanů, jezídů, Kurdů a
drúzů. Kurdové, jakž takž vyzbrojení a s
částečnou autonomií, nakonec s vládou
uzavírají jakous takous překerní dohodu o
nevraždění. Drúzové, jichž je v Sýrii asi 600
tisíc, mají štěstí, že přes hranice sousedí s
drúzy izraelskými, kteří patří mezi nejlepší
izraelské vojáky. Díky nim se drúzské území
mezi Damaškem a izraelskou hranicí mohlo
vyhlásit jako „pod ochranou izraelské
armády“ a uvažuje o odtržení od Sýrie a
založení vlastního drúzského státu. Těšme
se, jak to progresivní bubliny brzy označí za
další „izraelskou okupaci“.

Islám a kult smrti

Z těchto a podobných zpráv z expandujících
území vlády islámu, od Londýna po Nairobi,
a jeho 1500leté historie (v níž i ta Sýrie byla
kdysi křesťanská), by vás mohlo napadnout,
zda ten islám je permanentní válčení a
orgasmický požitek z vraždění bezbranných
civilistů jako obětování jakémusi bohu smrti.
A zda jediným historickým obdobím, kdy
islám žil v míru se sousedy, bylo jen těch pár
staletí, o nichž mohl Kipling psát své
imperialistické verše jako (můj skromný
překlad): „Ať se to s nimi jak chce vyvine, my
máme kulomet a oni ne.“ Ale protože tím
byste na sebe mohli přilákat nálepku
xenofobů, rasistů, fašistů a neonacistů,
okamžitě takové nutkání zapuďte.
Všimněte si místo toho záběrů
několikatisícových davů třeba ve Vídni a v
několika německých městech oslavujících
syrské masakry obvyklým skandováním
„Alláhu akbar!“ – zcela jasně sdělující celé
Evropě, že takto budou zacházet i s ní, jen
co jich tu ještě trochu víc přibude (přičemž
současným tempem milion ročně to nebude
zadlouho) a pořídí si ty kulometry. Zatím se
musíme na své zabíjení spokojit jen s těmi
noži a kradenými auty.
Ale nedejme se rušit z naší pohoděnky.
Vídeň a Německo jsou daleko, a nás přece
ubrání půl tuctu geniálních stíhaček.

Dovolujeme si oznámit,

že se odebral na věčnost

po krátké nemoci

Náš dlouholetý čtenář

Dušan Křen

Vydavatel: Nevím proč se všichni diví,
že soudruzi socialisti opět zvítězili.

„True blue“ Australané jsou v menšině, a
importovaní muslimové, Indové a Číňané
volili, jak jim soudruzi nakázali.

Undergroundový pesničkár žijúci v Austrálii prehovoril:

Havel bol desaťkrát dôležitejší ako disident, nie keď sa spojil s mocou

Redakcia PL 2018

Hneď na úvod sa Charlie Soukup vyjadril o Václavovi Havlovi a iných disidentoch, ktorí po novembri zastávali vysoké funkcie: „Pre mňa bol Václav Havel desaťkrát dôležitejší ako disident. A to by som mohol povedať o všetkých. Tá ich charizma, ten ich prínos bol práve v čase, keď boli nedocenení. Nie v čase, keď sa spojili s mocou. Ale nejako som tušil, že sa to tak môže skončiť.“ Hovoril aj o kľúčovom roku 1968: „Na Václaváku som trávil dni a noci. Okupanti zastrelili chlapca, ktorý robil na ponku vedľa mňa. Pochovávali sme ho v Šárke. Keď sme po týždni prišli do práce, na celopodnikovej demonštrácii sme si odhlasovali, že my všetci muži, učni, dospelí chlapi aj majstri sa nebudeme holiť, kým Rusi neodtiahnu.“ Potom odišli na chmeľ, a keď sa vrátili, tak boli „majstri, robotníci, otcovia od rodín“ oholení. „Vtedy mi došlo, že tu nie je spoločnosť, ktorá by v odpore držala pokope,“ vyhlásil o svojich bývalých kolegoch. Šok z toho, ako rýchlo sa s okupáciou spoločnosť zmierila, ho vraj poznamenal nadosmrti.

Redaktor pripomenul, že Soukupove texty boli o poznanie jedovatejšie ako texty Hutku či Třešňáka, a opýtal sa ho, či sa chcel od nich odlišiť. „Hutka a Třešňák boli skutoční muzikanti a básnici,“ odpovedal Soukup. Povedal, že chcel hlavne podporovať Jiroua z Plastic People. Pre Plastic People bol aj vo väzbe, z ktorej sa vraj dostal vďaka úspešnej kampani Václava Havla a jeho priateľov, ktorú proti procesu rozpútali v zahraničí. Prepustili ho, pretože na rozdiel od iných nemal vysokú školu.

„Bol som chránené zviera – u väzňov. Do lágra chodil severočeský Průboj. V prílohe tam vychádzal seriál, kde písali o mne a ďalších ľuďoch z undergroundu, že sme špióni CIA, feťáci a vôbec protištátna zberba. To vzbudzovalo najmä u mladistvých kriminálnikov obdiv a rešpekt. Za ten čas ku mne prišli traja väzni a priznali sa, že sú na mňa nasadení ako udavači,“ spomínal Soukup na uznanie, ktoré mal u väzňov. Teraz žije v Austrálii, kam sa presťahoval za jednou dievčinou. Keď sa s ním rozviedla, mal vraj dve možnosti: samovraždu alebo získať kus zeme niekde v odľahlej krajine, kam by mohol utiecť so svojimi bolesťami. „Rok som musel šetriť, úplne som prestal piť,“ povedal o strastiach, ktoré mal so získavaním pozemku v Novom Južnom Walese.

Peter Adler z kanady podotkl: “no, nevim... cetl jsem cely text, a i po jeho precteni tvrdosijne rikam, ze nevim ... totiz: vaclava jsem znaval pomene dobre jeste z dob, kdy svitil na zabradli a kdy podstrecil reziseru janu grosmanovi texty svych pristich slavných her (vyrozumeni a zahradni slavnost) ... v puvodnim zneni to byly blaboly, a teprve grosman je prepsal (a pak zreziroval) tak, ze se ty hry staly svetove slavnými ...coz byla drobnost, kterou vh trvale odmítal ocenit ... a takhle bych se mohl rozcilovat do aleluja ... A

Jan Bartoš - North Queensland

Co mna osobne najviac zaraza ze po tzv. "Neznej revolucie" sa NIC NENAPRAVILO co sa tyka naprav a krivdy komunizmu! Za 1. Tu "Neznu"si

zorchestrovali komunisti StB sami aby BEZTRESTNE mohli prezliecť kabaty a ďalej pokračovať s zorkradaním a ich spinavej politike až dodnes. Za 2. Poskomunisticke vlády a politici čo sa robili a robia veľký "demokrati" nedokázali komunistov nie len potrestať ale aj položiť mimo zákon a NIC NENAPRAVILI - myslím na krivdách čo narobili komunisti. Havel si dostal svoje majetky a niekoľko ľudí ale mnohí PODNES DEN NIC! Sice vydali tzv. "Legislativy až dve" ale to nemá hodnotu ani toho papiera na ktorom to vytlačili lebo je to NELUDSKE tak ako čokoľvek komunisti dokázali urobiť. Aj Austrália urobila veľkú chybu že nabrala sem plno komunistov resp. ich panchartov. Taký nemuseli ísť do taborov a prest tvrdým životom emigranta, prisli s kuframi penazi a užívajú si tu život. Mnohí s nich vychvaluju socializmus a ruskeho OKUPANTA. Do 1977 komunisti dokázali zničiť a odstrániť každého človeka čo bol proti nim. Preto neodstranili a neznicili Havla a Chartu 77? Lebo sa im to hodilo na to aby potom mohli ten humbuk o revolúcii na niekoho zvaliť. Teraz sa pomaly k tomu priznávajú ako napr. fingovali smrť študenta v Prahe atď... Je to všetko fraska

Austrálie emigrácia

Soňa Gyarfašová

Najdlhšie cesty za slobodou na našej planéte alebo príbeh československého exilu v Austrálii po roku 1968

Boli to asi tie najdlhšie cesty za slobodou - a naši krajanovia, ktorí odchádzali do Austrálie po roku 1968 a okupácii vojskami Varšavskej zmluvy, išli často na opačnú stranu sveta s vedomím, že sa už domov nikdy nemusia vrátiť.

Austrália otvorila svoje hranice tisíckam emigrantov z Československa a ich tu čakal celkom iný svet - vedeli ste napríklad o tom, že v roku 1968 sa taká káva dala kúpiť v Austrálii len v lekárnach, lebo sa považovala za návykovú látku? Alebo o tom, že v tom čase sa stali mnohí svedkom manifestácii za práva domorodého obyvateľstva - Aborigénov, ktoré sa diali po celej Austrálii.

Faktom je, že emigrantská vlna, ktorá prišla do Austrálie po roku 1968, to mala v niečom ľahšie ako generácie pred nimi - mali vyššie vzdelanie a veľká časť z nich sa tu presadila vo svojich oboroch.

Taká česká herečka a režisérka Dagmar Bláhová, ktorá emigrovala v roku 1980, tu dokonca v roku 1986 dostala prestížnu austrálsku hereckú cenu Penguin.

Komunistický režim z Československa však dosiahol až na opačnú stranu sveta. Nielen preto, že skúšal rôzne spravodajské hry, ale snažil sa medzi krajanmi z Československa spôsobiť aj vďalekej Austrálii rozkol. A občas sa mu to darilo, najmä keď stavil na jednu kartu - nostalgiu za domovom.

V akcii Návrat lákal našich krajanov späť - výmenou za beztrestnosť a propagandistické využitie ich príbehov doma. S niektorými sa mu to aj podarilo.

Väčšina z tých, ktorí kedysi odchádzali, sa však domov mohla vrátiť až po desaťročiach - v roku 1989 po páde komunistického režimu - a bola to pre mnohých veľká satisfakcia.

Krátko po nežnej revolúcii prišiel do Austrálie aj Alexander Dubček a neskôr aj prezident Václav Havel - ten sa tu stretol napríklad dokonca so starým československým legionárom a odbojárcom

Jánom Novákom, ktorý ušiel do Austrálie pred komunizmom v roku 1948.

Neznáme osudy našich krajanov, ktorí odišli v čase totality a našli domov na opačnom konci sveta - v Austrálii skúma priekopnícky profesor Jaroslav Miller - ten pôsobí ako rektor Angloamerican University v Prahe a je tiež emeritný rektorom Palackého univerzity v Olomouci.

Okrem neho však budete počuť aj rozprávanie a príbehy ľudí, ktorí po roku 1968 našli nový domov práve u protinožcov.

A zaznejú aj neznáme Hovory z Pacifiku.....

Viac si môžete vypočuť v našich Bielych miestach, ktoré pripravili Soňa Gyarfašová a Pavol Prelovskýv Rádiu Slovensko

Za pomoc pri kontaktoch na našich krajanov ďakujeme aj Slovenskému veľvyslanectvu v Austrálii.

Foto: Za poskytnutie tejto perfektnej fotky Václava a Olgy Havlovej z ich cesty po Austrálii a Novom Zélande 1995 po nežnej revolúcii ďakujeme vynikajúcemu českému fotografovi Jiří Jirů, ktorý bol osobným fotografom Václava Havla a túto ich cestu mapoval.

Stretla som milenku svojho muža, šumne sme sebe pokecali...Potom sme išli každá svoju drahu. Ona na ARO a ja ku žandarom.

Prezident navrhol prenos niektorých právomoci štátnej na obecnú políciu

Pokuty vyberané mestskou políciou by sa mohli stať príjmami samospráv.

TASR-GALANTA. Štát by mal podľa prezidenta SR Petra Pellegriniho preniesť niektoré právomoci zo štátnej aj na mestskú a obecnú políciu.

Prihovárať sa bude za to, aby mohla napríklad merať maximálnu povolenú rýchlosť či ukladať pokuty za jej prekročenie. Prezident to povedal na štvrtkovom tlačovom brífingu v Galante.

„Štát musí časť svojich právomocí preniesť na mestá a obce, na mestské a obecné polície,“ zdôraznil.

Poukázal nielen na právomoci pri priestupkoch na úseku dopravy, ale aj v oblasti poriadkovej polície. Pokuty vyberané mestskou políciou by sa podľa neho mali následne stať príjmami samospráv.

Pellegrini deklaroval, že na potrebe legislatívnych zmien v tejto oblasti sa zhodol aj na rokovaní s primátorom Galanty Petrom Kolekom a predstaviteľmi mesta.

V súvislosti s Galantou vyzdvihol rekonštrukciu neogotického kaštieľa Esterházyovcov a ďalšie projekty vrátane blížiacej sa revitalizácie amfiteátra, investície do hromadnej dopravy či plánovanej výstavby parkovacieho domu.

Ve Švédsku se staví stále více mešit, včetně mega projektů potenciálně financovaných ze zahraničí

Švédsko zaznamenalo za posledních 25 let masivní demografické změny, které se neprojevují pouze v demografickém složení, ale také v náboženském složení země. Zatímco kostely nadále zavírají své dveře, země se změnila z přibližně sedmi mešit v roce 2000 na současných 300 v roce 2025. Počet mešit se za pouhých 25 let zvýšil téměř o 4200 %

Přesná čísla je obtížné zjistit, nicméně 300 mešit odkazuje na stálá modlitebna postavená pro muslimské bohoslužby, která často obsahují minaret a kopuli. Pokud se započítají i neoficiální místa muslimských bohoslužeb, jako jsou přestavěné obchody nebo sklepy, podle švédského listu Samnytt by toto číslo bylo pravděpodobně mnohem vyšší .

„Pokud mešitou myslíte muslimské místo uctívání, může se počet blížit 300,“ řekl Frederic Brusi, znalostní důstojník Švédské agentury pro podporu náboženských komunit.

Stejně jako v jiných evropských zemích je mnoho z těchto mešit financováno ze zahraničí a celkově zůstávají finance za mnoha z nich nejasné.

„V několika případech byla stavba švédské mešity částečně nebo úplně financována z peněz Saúdské Arábie, Íránu, Kataru nebo Turecka. Jen v případě Saúdské Arábie se mluví o miliardách. V médiích se také objevují informace, že každou čtvrtou švédskou mešitu financuje sunnitské muslimské a wahhábistické království,“ píše Samnytt.

Sledovat růst mešit je velmi obtížné kvůli nedostatku veřejných statistik, přičemž švédské noviny poukazují na mešity jako Masjid Aysha, kterou provozuje nezisková organizace Scandinavian Islamic Organization (SIO) se sídlem ve Stockholmu. Zatímco mešita funguje již 20 let, zůstává nejasné, zda je vůbec registrována jako oficiální mešita v zemi, protože neexistuje žádný veřejný seznam registrovaných mešit.

Připravuje se také stále více mešit a výstavba probíhá po celé zemi. V jednom městě, Helsingborgu, mešita, která je označována za „největší skandinávskou mešitu“, dosud získala na svou stavbu 68 milionů korun (6,3 milionu eur).

Vládní úředníci také říkají, že na cestě jsou další mešity.

„V této zemi máme svobodu vyznání, máme nespočet kostelů a ne tolik mešit, takže samozřejmě musíme postavit další mešity, dokud lidé budou moci praktikovat své náboženství,“ řekla Karin Wanngård, finanční starostka Stockholmu.

Demografická situace země se jistě radikálně změnila, přičemž muslimové tvoří významný volební blok, zejména ve městech země.

Minulý rok Remix News uvedl, že Yasir Qadhi, americký teolog narozený v Pákistánu, předpověděl, že za pouhou jednu generaci bude polovina obyvatel Malmö muslimové .

„Procházet se ulicemi Malmö je jako procházet se Bagdádem, hlavním městem Iráku, nebo Damaškem, hlavním městem Sýrie,“ řekl podle švédských novin Samnytt americký teolog pákistánského původu Yasir Qadhi.

Světu se také poděлил o svou teorii, že města, která zmínil, se stanou muslimskými městy, protože zatímco Švédové mají málo dětí, není neobvyklé, že jich má muslimská rodina pět nebo šest. Za

jednu generaci podle muslimského teologa Malmö neovládnou Švédové.

Jak již dříve uvedl Remix News , děti etnické švédštiny jsou již menšinou ve školském systému v Malmö, přičemž jeden švédský akademik reagoval na masivní demografickou transformaci známou jako Great Replacement tvrzením, že školy by měly být vyučovány v arabštině, protože švédština je nyní menšinovým jazykem.

Konzervativci ve Švédsku již dlouho poukazují na Malmö jako na obrázek budoucnosti , ke kterému se většina Švédů stále staví , protože se město zcela proměnilo z téměř všech etnických Švédů v multikulturní oblast poznamenanou městským úpadkem, no-go zóny kontrolované klany migrantů a město nebezpečné pro ženy v mnoha oblastech .

Údaje také ukazují, že migranti a migranti jsou zodpovědní za velkou většinu vražd, střelb, skupinových znásilnění a loupeží ve Švédsku . Bohužel, mnoho z těchto vražd je páčáno členy blízkovýchodní komunity, která je převážně muslimská.

V roce 2023 řekl vůdce pravicových Švédských demokratů Jimmie Åkesson, že je třeba zbourat mnoho mešit. Říká, že islámská bohoslužebná místa ve Švédsku jsou živnou půdou pro radikalizované myšlení a protizápadní propagandu, která proniká do sociální struktury země a zasévá neshody ve švédských komunitách.

„Není právo přijít do naší země a stavět pomníky cizí a imperialistické ideologii,“ řekl Åkesson věřícím své strany. „Z dlouhodobého hlediska musíme začít s konfiskací a demolicí budov mešit, kde se šíří antidemokratická, protišvédská, homofobní nebo antisemitská propaganda nebo obecné dezinformace o švédské společnosti.“

Vojtěch Vladimír Klecanda

22. dubna 1947 umírá v Praze Vojtěch Vladimír Klecanda, československý legionář a generál. Narodil se 15. listopadu 1888 v Praze.

Hned na počátku první světové války, jelikož pracoval v Charkově na Ukrajině, se připojil k České družině, kde se nesmazatelně zapsal do jejích dějin, jako odvážný velitel i rozvědčík, jehož rozvědka se dokonce 12. prosince 1914 dostala z celé České družiny nejdále na západ – jen několik desítek kilometrů od slezských hranic. Klecanda se 3. dubna 1915 se svými rozvědčíky podílel určitou mírou i na událostech, která skončily zajetím téměř 1 500 vojáků pražského 28. pěšího pluku, což vedlo císaře Františka Josefa I. k rozhodnutí tento pluk rozpustit.

Později z toho vznikla legenda, že pluk přešel do zajetí dobrovolně s vyhrávající plukovní kapelou. Zároveň se mu podařilo získat velitele fronty generála Brusilova pro myšlenku tvorby dalších čs. jednotek z dobrovolníků z řad válečných zajatců. Po válce se stal zástupcem náčelníka Generálního štábu a v letech 1920–1922 studoval na Vysoké škole válečné v Paříži. Od prosince 1935 do března 1939 působil Klecanda jako čs. vojenský atašé ve fašistické Itálii.

Později cestoval po Severní Africe a Jižní Americe a psal cestopisné vzpomínky. Za druhé světové války žije v Čechách a exilové vládě potají posílá zpravodajsky cenné informace.

Na konci dubna 1945 se však stává členem K. H. Frankem vyslané delegace, která měla jednat o separátním míru se západními spojenci. Za to byl po válce obviněn z vlastizrady, ale národním soudem byl všech obvinění z kolaborace zproštěn.

22. dubna 1947, je tělo generála Klecandy objeveno pod okny jeho pražského bytu na Malé Straně, kdy, jak bylo zvykem v nové ČSR “náhodou“ vypadl z okna čtvrtého patra.

Dopis čtenáře

Vážený pane Vydavateli,

Možná, že to není dovoleno publikovat ale pokusím se reagovat na Slovo Vydavatele issue 171. Tak se mne, zda ze Vydavatel nemá plné pochopení pro svatá práva Australských občanů první třídy?

Je potřeba aby se neúnavně pracovalo v Mediích na vzdělávání neuvědomělých Australanů zejména v temnu minulosti. Vždyť i náš pokrokový Prime Minister Albo dělal co mohl ,aby zakotvit Apartheid v Konstituci Austrálie.

Probaha.... co jsem to napsal? Omlouvám se. Proti odpornému Apartheidu v JAR v popředí boje stala statečně Austrálie. Vždyť přeci když pan Prdela, (mam sklerózu a pletu ta jména) namočený v různých teroristických aktech, ještě jako obyčejný člověk, veřejně prohlásil “miluji vás Australane” tak dostal sek na 10 milionu dolarů! (já když na veřejném shromáždění prohlásím “miluji vás Australané” tak dostanu fakturu z Daňového úřadu) Tak tedy pan Albo definitivně nechtěl v Australské Konstituci žádný Apartheid on přeci chtěl jen “the Voice”, tedy konstitučně rozdělit obyvatelstvo podle rasové příslušnosti, což samozřejmě nemá nic společného s Apartheidem!!!

Ten “Voice” panu Albovi a pokrokové Inteligenci nějak nevysel, různí desoláti jako já to potopili, pouze vysoké procento pro “Voice” bylo ve volebních okresech s vysokým procentem pokrokové a velice vzdělané Inteligence v Canbeře. Mne jenom udivuje ze je ticho po pěšině a nikdo to panu Albovi nepřipomíná??? Určitě to zkusí znova.

Ja mam 11 let zkušenost s Apartheidem. Apartheid v JAR byl asi tak: tato oblast je jen pro bílé, tato oblast je jen pro Afričany, tato jen pro Indy, tato jen pro smíšené. Nechutné!!

Pokrokový Apartheid Australian styl, je takto: Tato oblast je pro všechny občany včetně spoluobčanů ale tato oblast je jen pro super občany. Pokud se neprohlásíte za spoluobčana tak se zkuste nastěhovat do oblasti rezervovaných pro ty vyvolené!! Zkuste to!!!

Asi můj příspěvek nebude možno publikovat, protože v Austrálii, stejně jako v Česku a všude ve „Svobodném“ Vyspělém Západním Světě neexistuje Cenzura, jenom existují striktní směrnice (guidelines) co je možno publikovat. Rozhodne není problém publikovat a rozebírat pokrokové neomarxistické vědecké myšlenky které jsou v lajne s pokrokovým jednajícími vládami.

Zdraví vás primitiv, desolat a vesnický balík Venous, žijící v temnotách minulosti v Cairns.

Poznámka vydavatele k dopisu čtenáře Dvořáka k volbám na str. 7 .

Souhlasím s panem Dvořákem. Nedávno jsem zaslechl rozhovor, kde pán prohlásil, že bude volit tu nejhorší variantu proto, aby jeho manželka se nechtěla odstěhovat zpátky do CR. Aby bylo jasné, že je to tady mnohem lepší než tam.

V Austrálii je údajně 32 000 potenciálních voličů.

Současná moderní archeologie zažívá jeden objev za druhým. Některé z těchto objevů pouze doplňují dosud známé informace, jiné však zásadně přepisují dějiny. K takovým patří i nedávný nález ucelené sbírky lidskou rukou upravených kostí prehistorických zvířat v Tanzanii. Nález naznačuje, že dávní předchůdci dnešního člověka začali vyrábět nástroje nejen z kamene, ale i z kostí již před 1,5 milionu let, tedy mnohem dříve, než se dosud předpokládalo.

Zatímco výroba kamenných nástrojů byla u našich dávných předků datována do období před 2,6 milionu let, cesta ke kostěným nástrojům, která vyžadovala větší zručnost, byla složitější. Až dosud se první projevy využívání kostí k výrobě nástrojů datovaly u hominidů přibližně do doby před 500 000 lety.

Nový objev v Tanzanii však tuto časovou osu dramaticky mění. Jak informoval magazín [Smithsonian](#), tak výzkum realizovaný ve východní Africe, kde byly odhaleny desítky kostěných nástrojů, posunul tuto hranici o milion let zpět. Odborná studie popisující tento nález byla publikována minulý týden v časopise [Nature](#).

Většina nástrojů pocházela z masivních kostí končetin velkých savců, jako jsou sloni či hroši. Podle de la Torrea to naznačuje, že daní hominini měli „dobré anatomické znalosti a pochopení morfologie zvířecí kosti“.

Zajímavosti. Víte, že...

Fiala zařídí 2,5 milionu Sudeťáků, kteří vyhraji volby, tvrdí mail.

„Politické sci-fi,“ říká expert

Další ze série zavádějících e-mailů šíří konspirační teorie o tom, že premiér Petr Fiala (ODS) hodlá vyhrát volby díky „Sudeťákům“, kterým dá české občanství. Nebo 32 000 Australských korespondenčních voličů..

A to skrze stále projednávanou novelu zákona o státním občanství, která by měla usnadnit cestu k občanství i praprotomkům českých exulantů. <https://pravednes.cz/click?id=130100511nebo>

Petr Holec pro Parlamentní listy: Umělci se samozvaně považují za elitu, a proto pořád cítí potřebu někoho poučovat a kádrovat. Přitom z historie víme, že jsou to vždycky nejochotnější kolaboranti s jakýmkoli režimem. Pro to taky mají krásné komediantské vysvětlení: Museli jsme hrát, a proto jsme prostě kolaborovali.

Jsou to navíc i největší pokrytci, jak nám ukázali svým „morálním“ sešikováním za prezidentem Pavlem, bývalým komunistou a rozvědčíkem totalitním, s falešnou občankou.

Ted' bojují i za "nezávislá" média, čímž myslí média propagující jejich názor. Po letošku můžeme říct, že z Českého lva máme festival politického filmu.

Pam Drifter poznamenal:

Jejich proslovy ci debata at se to jmenuje jak koliv jsou stejny jako v kazdy cesky kavarne nebo hospode. Rozdil je jen v tom ze oni maji vetsi publikum nez jakykoliv rozumbrada v hospode.

V porovnani co propaguje ta politicka smecka v HOLLYWWOD je to zanedbatelne ale pokud jeden se zastava svobody slova a nazoru ve spolecnosti tak se musi smirit s tim ze nekde, nekdo bude mit jiny nazor, ze ano !!!

Jiří Švehla též dodal:

Všichni komedianti a jiní umělci by se měli držet svého řemesla a neplést se do poliitky. Takže zpívat, tancovat a hrát jen na prknech na jevišti a nebo před kamrou. Sochat, psát a nebo malovat. Jinak na co šáhnou to pokurví jak nám říká historie. Jo a taky by zasloužili průměrné platy v

té zemi ve které žijí, aby nebyli moc bujni a nevymýšleli hovadiny jako třeba ten politický hochštapler Havel.

Otto Šimánek

Pavel Sery

*28. duben 1925, Třešť

†8. květen 1992 Praha

Před sto lety se narodil český divadelní a filmový herec s velkou láskou k pantomimě.

Na divadelních prknech ztvárnil celou řadu velkých rolí. Pro diváky nezapomenutelnou zůstává postava klauna Jeana Debureaua v dramatizaci Kozíková románu Největší z pierotů.

Z filmových rolí třeba továrník Keletti v nestárnoucím snímku „Pane, vy jste vdova!“, pan White ve sci-fi komedii Zítra vstanu a opařím se čajem nebo pohádkový Dlouhý v seriálu Arabela.

Životní rolí Otto Šimánka se stal Pan Tau v koprodukčních dětských příbězích Jindřicha Poláka. Vysoký, hubený a němý chlapík s nepostradatelnou buřinkou, bílým karafiátem v klopě, starosvětským oblekem a deštníkem se stal miláčkem a hrdinou tisíců dětských srdcí. Ano i takového zdivočelého pubertáka, jakým jsem byl tehdy já, objevujícího svět Beatles a Hendrixe nebo Floydů, dokázal jeho dobrácký úsměv na pár desítek minut zkrotit. Měli jsme televizi, které se neustále různě kroutil a vypadával obraz. Jedině táta, asi vynálezce dálkového ovládání, starou tyčí od smetáku dokázal poklepat na správné místo na bocích kouzelné bedýnky a vrátit obraz do koukatelné podoby. Toz tak.. Nevlastní tatík to Lenky Muchovic naší loutkářky.

Dostali jsme emailem,

autora neznáme.

Jednen z mých kamarádů mi nedávno řekl o silné lekci ve třídě její dcery. Učili se o čarodějnických procesech v Salemu a jejich učitel jim řekl, že si zahrají hru.

"Půjdu kolem vás a pošeptám každému, jestli jste čarodějnice nebo obyčejný člověk. Vaším cílem je vybudovat co největší skupinu lidí, která v sobě NEMÁ čarodějnici. Na konci každá skupina, která zahrnuje čarodějnici, dostane za 5 a největší čistá skupina za 1."

Teenageři se ponořili do vzájemného grilování a osočování. Vytvořila se jedna větší skupina, ale většina studentů se rozpadla do malých, samostatných skupin a odvrátila všechny, o kterých si mysleli, že mezi nimi může být čarodějnice. Jejich dohadování se brzy u některých změnilo v nadávky a křik, u jiných došlo k uzavření se do sebe."

"Dobře," řekl učitel. "Máte své skupiny. Je čas zjistit, které ze skupin selžou a kdo vyhrál. Všechny čarodějnice, prosím zvedněte ruce." Nikdo ruku nezvedl.

Děti byly zmatené a řekly učiteli, že hru zkazil.

"Opravdu? Co myslíte, byl snad někdo v Salemu skutečnou čarodějkou? Nebo prostě všichni jen věřili tomu, co jim bylo řečeno? Jaké jste měli pocity? Co ovládlo vaše jednání a komunikaci mezi sebou?"

Jak snadné je rozdělit komunitu pomocí manipulace, pomluvy a strachu.

Recept No. 673

chačapuri - gruzínský chléb se sýrem

Těsto:

Potřebujete: 100 ml

teplé vody

100 ml teplého mléka

1 lžíce cukru

6 g sušeného droždí

1 vejce

400 g pšeničné mouky (prosáté) + 100 g navíc

1 lžička soli

30 ml rostlinného oleje

Náplň:

400 g strouhané

mozzareilly (nebo jiného

oblíbeného sýra)

1 žloutek + 2 lžičky

mléka (na potřetí)

Krok 1: Příprava těsta

V míse smíchejte teplou vodu, teplé mléko, cukr a droždí. Přikryjte utěrkou a nechte 5 minut odležet, aby se droždí aktivovalo.

Přidejte vejce a důkladně promíchejte.

Postupně přisypejte prosátou mouku (400 g) a sůl. Lžící míchejte, dokud se ingredience nespojí. Přidejte rostlinný olej a zbytek mouky (100 g) a vypracujte hladké a pružné těsto.

Těsto přendejte do mísy vymazané olejem, přikryjte potravinovou fólií a nechte na teplém místě 45 minut kynout.

Krok 2: Tvarování bochníků

Vykynuté těsto vyklopte na olejem vymazanou podložku. Hněťte 3-4 minuty, dokud není těsto měkké a pružné.

Těsto rozdělte na dvě stejné části a vytvarujte z nich bochánky nebo placky. Přikryjte je a nechte 20 minut odležet.

Každou kouli rozválejte na placku o průměru 30-35 cm.

Krok 3: Náplň a pečení

Do středu každého koláče dejte lžici poloviny nastrouhaného sýra. Okraje těsta přeložte dovnitř, abyste uzavřeli náplň, a poté je jemně rozválejte, aby koláč získal kulatý tvar.

Přeneste chleby na plech vyložený pečicím papírem. Přikryjte je a nechte 10 minut odležet. V misce smíchejte žloutek a mléko a potřete jimi povrch chlebičeků. Posypte trochou sýra.

Krok 4: Pečení

Chleby pečte v troubě vyhřáté na 180 °C po dobu 25-30 minut, dokud nebudou zlatavé a křupavé. Po vyjmutí z trouby bude mít chléb měkkou, jemnou strukturu a krásnou sýrovou kůrku.

Tipy:

Můžete použít své oblíbené sýry, například fetu, goudu nebo oscypek.

Chléb chutná nejlépe teplý, ale před podáváním ho můžete ohřát.

Politika a psychologie

Hana Lukešová NevPes

Muslimové vždy dbali na to, aby Židům a křesťanům neustále připomínali ztrátu jejich vznešeného postavení, označovali je za „dhimmí“ - „podřízené“ a přijímali zákony, které měly ukázat nadřazenost muslimů nad nimi. Židé byli podřízení a přijímali ponižující zákony dhimmí a platili „daň z hlavy“ - džizja za privilegium, že nebudou napadáni a zabíjeni. Stejně jako ve středověké křesťanské Evropě se s Židy v muslimských zemích zacházelo převážně s opovržením odpovídajícím postavení již nevyvoleného národa. Tento status quo přetrvával více než tisíc let. Někde se s Židy zacházelo o něco lépe, jinde výrazně hůře, ale jejich status opovrhované třídy se nikdy nezměnil. Islám učí, že Židé jsou porušovatelé smluv a vrazi proroků, což jsou témata, která se denně objevují v dnešních arabských a muslimských médiích.

Jak již bylo zmíněno, obnovení Izraele bylo teologickým zemětřesením pro některé křesťanské antisemity, kteří se domnívají, že Písmo svaté je ujistěuje, že Židé jako lid zaniknou, a pro které byl holocaust považován za naplnění novozákonních proroctví. Neméně osudový byl i pro muslimské antisemity a zastánce nadřazenosti islámu, kteří spojují předchozí Alláhovu přízeň k synům Izraele s jejich vlastnictvím Izraelské země a věří, že ztráta Země Izrael byla důsledkem ztráty Alláhovy přízně. K návratu Židů do řídicí role v Izraeli nemělo v koránském myšlení nikdy dojít.

Kromě toho a mnohem katastrofálnější pro muslimy bylo psychické zničení z prohrané války se slabými, opovrhovanými, dhimmí Židy. Hluboká hanba ze ztráty země umocňovala teologickou výzvu. Nešlo jen o to, jak mohli Židé vyhrát - šlo o to, jak mohli stateční a silní muslimové prohrát?

O to větší ostudou byl rok 1967, kdy Izrael převzal faktickou kontrolu nad Jeruzalémem, umožnil Židům modlit se u Západní zdi, znovu otevřel Hrobku patriarchů v Hebronu pro Židy a poskytl jim náboženské svobody, které pod muslimskou nadvládou nikdy neměli.

Čest a hanba je prizmatem, kterým je třeba nahlížet na všechny palestinské a arabské činy. Židovská vojenská síla je sama o sobě pro islámské teroristy velkým ponížením, které stěží dokážou snést. Meč je součástí jejich sebeobrazu a prohra s Židy, kteří byli lékaři a zemědělci, je psychickou bolestí, jejímž jediným řešením je opětovné odebrání země.

Z politického hlediska se snad podaří najít cestu k míru. Ale z psychologického a teologického hlediska se to zdá nemožné. Mezitím Izrael stále sílí a je úspěšnější a tím popírá tvrzení Koránu, že Židé jsou navždy prokleti a odstrčeni na okraj společnosti a jsou v nemilosti Alláha.

Normalizace vztahů Izraele s arabskými zeměmi, jako jsou Spojené arabské emiráty, Bahrajn a Maroko, přidává další urážku a zranění. Pro víru, která vše přisuzuje Alláhovi, způsobuje pohled na Alláha, který dává vítězství nenáviděným Židům, bolestný nesoulad.

Imbecilizace češtiny, díl třetí

Benjamin Kuras 24. dubna 2025

Nenapadlo vás taky někdy, že by ta imbecilita české politiky mohla souviset s imbecilními názvy, jaké si vymýšlejí české politické partaje? Počínaje tím, že polovina si ani neříká „strany“,

ale „hnutí“? Čili něco, co by chtělo něčím někam pohnout? Nebo možná se něčemu vyhnout, někam zahrnout nebo před něčím uhnout? Nebo si něčeho přihnout? Nějaké prachy odhnout?

A ke svému názvu si ještě přidávají nějaká čísla, o nichž si nejsme jisti, zda znamenají rok založení nebo počet členů. Od pádu komunismu těch stran a hnutí vyrašila a zvadla téměř stovka, s názvy bizarními až komickými. Poznat z názvu, jakou mají politiku nebo ideologii, se dá sotva u desítky. U těch ostatních můžete jen hádat.

Některé jsou zkratky několika slov, která si už nikdo nepamatuje, ale samy o sobě tvoří nové slovo, jakoby něco znamenající. TOP (my, špičková elita). ANO (na všechno kývneme – a představte si, jak by asi ve volbách dopadli, kdyby se jmenovali NE). STAN (zastřešíme, co se dá). PRO (nic proti ničemu).

Hlavu vzhůru

Do parlamentu se nedostali milovníci zvířat LEV ani PES. Nedařilo se ani zkratkám ESO, LES, LANO, SEN, GEN, NEJ. Málokdo si dokázal představit, jakou politiku by mohly mít názvy jako LIDEM, START, RESTART, ZVUK, HLAS, SMĚR, CESTA, DOMA, VIZE. ÚSVIT přežil jen díky přejmenování na SPD. U sestavy PŘÍSAHA si málokdo dovede představit, co vlastně přísahá a komu. Jak byste mohli vědět, co znamená STACILO!, kdyby mu nevelela komunistka? Hlavu jste si mohli ukroutit nad názvy Aliance pro budoucnost, Nový impuls, Dobrá volba, Lid a politika, nebo – a tenhle je lahůdka – Hlavu vzhůru.

Vlastně to mírně, nenápadně a plíživě začalo už Občanskou demokratickou stranou. Znáte snad nějakou stranu neobčanskou? Možná už i v tom samotném názvu najdete zárodek jejího postupného rozpliznutí, díky němuž vás může pobavit, jak její předseda a premiér přiznává, že „tato chyba jde za mnou“. On sám přece žádné chyby nedělá, ony ty mrchy jdou za ním. Cupitají za ním po chodníku, spěchají za ním naskočit do auta, než zabouchne dveře, šplhají za ním do schodů, lehají si k němu do postele, když jde spát.

Galský kohout a země ve tvaru boty

Což nás přivádí k imbecilním rčením, tolik oblíbeným u českých politiků a po nich se opičících novinářů. Nebo je naopak vymýšlejí novináři a opičí se politici? Každou chvíli některý z nich (politiků i novinářů) slyší trávu růst. Přes jejich rozhodnutí nejede vlak. To, co právě vyřkli, je jádro pudla. Místo obyčejného, ale spolehlivého předvídání raději překerně predikují. Nebo ještě častěji si predikovat netroufají. Jejich názory, které kdysi ve své politice projevovali, se dnes do ní propisují, aniž kdo vzal do ruky pero nebo klikl do klávesnice. Dokonce se tuhle dočítáme, že „současné elity se propisují směrem k politice“. Co to znamená, můžete hádat.

Majitelé médií už nejsou obyčejní vydavatelé, nýbrž „mediální domy“. Ministři zahraničí jsou povyšováni na „šéfy diplomacie“. Emanuel Macron není obyčejný prezident (tuhle jsem se dočetl), nýbrž „šéf Elysejského paláce“. Tím je přitom státní úředník s titulem Directeur-Général, velící stovce zaměstnanců. Macron je tak nejspíš šéfem celé Francie. Teda pardon, ne obyčejné Francie, nýbrž „země galského kohouta“, jak někteří rádi píší. Ne každý český čtenář ví, co je Francie, zato všichni víme, co je ten galský kohout přece...

Místo obyčejného Švýcarska máme v médiích raději „alpskou zemi“, místo Rakouska „zemi pod Alpami“, místo Británie „ostrovní zemi na okraji

Evropy“, místo Japonska „zemi vycházejícího slunce“, místo Česka „naši kotlinu“, místo Poláků „naše severní sousedy“. Ale mistrovským dílem české novinářiny můžeme bez zaváhání jmenovat nedávnou zprávu, že čeští turisté teď nejvíc jezdí do „země ve tvaru boty“.

Sanitární kondom na vás, šmoci.

Z vraha agent StB

Jan Ziegler 24. dubna 2025

Na samém konci války v roce 1945 umírali na Valašsku nevinní lidé. Nacisté zavraždili v Ploštině, Prlově, Juříčkově mlýně a Vařákových Pasekách desítky obyvatel. Velkou vinu na těchto zločinech mají čeští kolaboranti.

Na brutálních zvěrstvech měl značný podíl SS-oberscharführer (nadrotmistr) Kurt Werner Tutter, který byl zástupcem velitele zásahu SS-Obersturmführera (nadporučík) Waltra Pawlowského. Tutter se však nedočkal spravedlivého trestu za své válečné zločiny. Po válce jej kryli československé komunistické orgány, které jeho předchozí činnost tajily. Dokonce podle svědectví historika Lud'ka Navary zveřejněném na webu zlin.rozhlas.cz odmítly západoněmecké justici vydat podklady pro vyšetřování jeho válečných zločinů.

Partyzáni na Jihovýchodní Moravě útočili na konci II. světové války na německé a maďarské jednotky s cílem usnadnit postup Rudé armády. 1. čs armádnímu sboru a Rumunské královské armády. To ovšem Němce velmi rozzuřilo a ti přichystali krutou odvetu.

Bohužel jim to usnadnili i čeští zrádci, kteří okupantům vyrazili úkryty partyzánů a také jména pomáhajících místních obyvatel. To bylo hlavní příčinou bestiálního řádění nacistických trestných komand.

Ta už 3. dubna vypálila jeden z partyzánských úkrytů Juříčkův mlýn v Leskovci. Jak uvádí web valecnehroby.mo.gov.cz, stalo se tak na základě udání konfidenta gestapa Františka Bednáře, který předal nacistickým okupantům velmi přesné informace. Kvůli němu zahynula celá Juříčkova rodina, otec s matkou, devatenáctiletý syn Jan, šestnáctiletá Františka a čtrnáctiletá Marie, které okupanti postříleli. Ještě předtím však mlynáře Juříčka surově mučili. Kromě nich zde zemřelo i několik partyzánů.

I na dalším nacistickém zvěrstvu mají značný podíl čeští kolaboranti. Konkrétně konfidenti gestapa František Machů a Oldřich Bařa (nebyl příbuzný se známou zlínskou podnikatelskou rodinou). Podle webu zlinsky.denik.cz jejich udání vedlo 19. dubna k další trestné akci německého policejního komanda SS a speciální protipartyzánské jednotky Jageinsatz Slowakei 232 – Einhalt Josef. K jejím členům patřili i mladí Slováci, bývalí příslušníci Hlinkových gard.

Nacističtí vojáci vpadli toho dne do osady Ploština. Partyzáni se před nimi stáhli do lesů a doufali, že když je Němci nenajdou, tak osadníky nechají na pokoji. V tom se však těžce spletli.

V obklíčeném prostoru esesáci pochytili všechny muže, na něž narazili. Některé našli na polích, jiné zadrželi na cestách, když se vraceli domů k obědu. Všechny je pak odvedli do Ploštiny. Mezitím esesáci vtrhli do chalup, zahrnali ženy a děti, pozabíjeli drůbež a odvedli dobytek. Potom všechna stavení jedno po druhém zapálili a začali s výslechy. Ptali se zajatců, co vědí o partyzánech a mnohé i surově mučili.

„Bili je, týrali, ale nikdo nic neprozradil. Nakonec rozvzteklí nacisté zahnali ztýrané a krvácející obyvatele bodáky do hořících domů. Ty, kteří po ztýrání už nemohli vstát, tam naházeli okny, některé spoutali řetězy a přikovali v hořícím domě. Nenašel se ani jeden, kdo by partyzány prozradil. Volili raději strašnou smrt než zradu společné věci,“ vzpomínal učitel z Vysokého Pole.

Partyzáni celé to strašné divadlo sledovali z okolních lesů. Objevují se výtky na jejich adresu, proč nezasáhli a lidem, kteří se o ně starali, nepomohli. Na jejich obranu je však třeba říci, že jich bylo pouze deset, kdežto nacistů přes dvě stě, tedy asi dvacetkrát víc. Takže jejich případný boj byl předem ztracený.

Bestiálnímu nacistickému řádění padlo v Ploštině za obět 24 lidí, z toho 23 mužů a jedna žena.

Později vraždila protipartyzánská komanda ještě 23. dubna Prlově u Vsetína, kde jejich příslušníci zapálili dřevěné chalupy a v nich upálili 15 lidí z celkového počtu 23 obětí. Další trestní jednotka SS pak 2. května nedaleko Ploštiny vypálila Vařákovy Paseky a zavraždila 4 zdejší obyvatele. České zrádce stihl zasloužený osud. Oldřich Baťa byl 30. srpna 1945 odsouzen v Uherském Hradišti k trestu smrti oběšením a následně popraven. František Machů ze Zlámance se pokoušel dostat k Američanům v naději, že se vyhne zaslouženému trestu. Na útěku však byl zastřelen nedaleko Klučenic u Milevska v jižních Čechách. Zástupce velitele trestního oddílu SS Josef Kurt Werner Tutter byl po válce v dubnu 1948 odsouzen bratislavským Lidovým soudem k šesti letům vězení za kolaboraci, přičemž jeho podíl na masových vraždách na Valašsku se vůbec neprojednával. Po propuštění v roce 1952 pak odchází do Spolkové republiky Německo, kde se stal úspěšným agentem československé komunistické státní bezpečnosti (StB). A proto soudruzi neměli zájem, aby pravda o něm vyšla veřejně najevo.

Podle Wikipedie podala tehdejší pražská prokuratura v listopadu 1966 na Tuttera obžalobu za masakr na Ploštině. Jenomže tato snaha vyzněla do prázdna. StB si totiž velmi cenila spolupráce s Tutterem a náměstek ministra vnitra Jaroslav Klíma zařídil prostřednictvím náměstka generálního prokurátora ČSR Jaroslava Davida uzavření případu *Tutter/Pawlowski* z důvodu možného ohrožení zájmů ČSSR v zahraničí. V lednu 1969 dostal Tutter nové krycí jméno, Dietrich a jeho zločiny zůstaly nepotrestány.

Úřad pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu pak Davida a Klímu po listopadu 1989 obvinil z překročení pravomoci veřejného činitele a maření trestu ve funkci. Oba však zůstali nepotrestáni.

Ve bavorském Kötzingu, kde desítky let žil, byl Tutter považován za váženého občana. Pět let byl dokonce městským radním za CSU, dále členem rady luteránské církve a jako původem český Němec narozený v roce 1909 v tenkrát samostatném Smíchově předsedou místní skupiny Sudetoněmeckého krajanského sdružení. Zemřel zde 9. března 1983. Jeho pohřeb se stal významnou společenskou událostí a zúčastnilo se jej hodně lidí.

Zdroje:

https://neviditelnypes.lidovky.cz/spolecnost/historie-z-vraha-agent-stb.A250422_173449_p_spolecnost_nef

Odpověď na dopis Jiřího Krátkého zvláštního zmocněnce pro krajanské záležitosti ohledně korespondenčních voleb v AUS

Vážení, jsme toho názoru, že my Češi trvale žijící v Austrálii, bychom se tímto neměli zabývat.

Mnozí žijeme více než 40 let v Austrálii, jsme australští občané a jsme přesvědčení, že nemáme žádné právo jakýmkoliv způsobem zasahovat Čechům, obyvatelům České republiky do jejich života.

Tohle všechno je jen snaha nynější vlády udržet se u moci, protože jí tzv. hoří koudel a snaží se ze všech sil ovlivnit ve svůj prospěch všechny Čechy roztroušené po světě. Mnozí z těch, kteří dnes ovládají Českou republiku se právem obávají, že budou souzeni za škody, které napáchali a týká se to i těch na samém vrcholu.

Je zde velké riziko zneužití této korespondenční volby ve vlastní prospěch. Podvádět v korespondenčních volbách je známá věc, nedávno se tak dělo v Americe a nynější establishment dnes velmi dobře ví jak to provést.

Důkazem je, že dřívější neochota českých orgánů všech politických směrů nám něco takového umožnit, se náhle změnila přímo donucování zúčastnit se voleb v té nám tak vzdálené a neznámé zemi.

Ale, ať už je politika, jaká chce, jasná je jedna věc: My nemáme právo zasahovat do dění v zemi, kterou jsme opustili!!!

Uvědomte si prosím, zúčastnit se voleb vyžaduje od občana dobrou znalost místních poměrů, které ve velké většině my, kteří žijeme v Austrálii, vůbec neznáme.

Navíc to znamená zúčastnit se voleb v této nesvéprávné české zemi, která je plně ovládána Evropskou Unií! My v EU nežijeme a nedá se říci, že bychom tuto EU z které vedoucí British Comonwealhu, Spojené Království, z velmi pádných důvodů odstoupilo, měli podporovat.

Pozdravují Dana a Jirka Dvořákoví

Dopis zmocněnce je na :

https://mzv.gov.cz/sydney/cz/kultura_a_udalosti/dopis_z_vlastniho_zmocnence_pro_krajanske_4.html

SUPRAPHON patří SONY

Vydavatel: Nevím Co je na tom Pravdy ale dostal jsem dnes emailem

14. ledna 2025 bylo oznámeno, že majitelem Supraphonu se stala americká Sony Music. Do té doby Supraphon vlastnili podnikatelé Zdeněk Kozák a Miloš Petana.

Aby toho nebylo málo, nevím jestli jste tuto „drobnost“ v tisku zaznamenali...

Supraphon byl prodán firmě Sony a to VČETNĚ VEŠKERÉHO historického archivu a katalogu - to znamená, že na všechny staré nahrávky Gotta, Wericha, Buriana, Suchého a Šlitra, Hurvínka, České filharmonie, a cokoli dalšího si vzpomenete (cca 100.000 titulů), mají nyní práva Japonci a Američané.

Nejenže tedy už žádné z děl nemusí nikdy vydat, ale oni je mohou i přestat streamovat na internetu a co je nejhorší, JAKÉKOLI využití těchto archivů například ve filmu, dokumentu, nebo jakémkoli jiném díle, budou nyní schvalovat cizí

vlastníci v nějakém nadnárodním konglomerátu. Prima že? Supraphon byl sice v soukromých, ale přesto českých rukách. Tento prodej je za mě na podobné úrovni, jako bychom prodali co ciziny veškerá naše díla v Národní galerii, Karlštejn, nebo kompletní Filmový archiv...

Ale banánová kolonie, kam jsme záměrně vedeni, přeci svoji národní historii a kulturní dědictví, nesmí mít..

Dar z Brna na Ukrajinu

- to je síla. Potom daruj někomu peníze...

Tento dar je určený pro konkrétní pomoc do ukrajinského Charkova. Konkrétní pomoc spočívá v humanitární dodávce kojenecké vody. Jak? Finanční dar pro Nesehnutí ve výši 300.000,- Kč. bude využit podle schváleného rozpočtu takto:

Příprava projektu ...	51.250,- Kč
Personální náklady na pracovníky hnutí.	45.000,- Kč
Doprava, ubytování, stravné ..	126.800,- Kč
Mediální propagace na web stránky a soc sítě	64.729,- Kč
Pořízení kojeneckých vod	12.221,- Kč
Sečteno	300.000,- Kč

"Přesné náklady městu samozřejmě doložíme, chceme, aby vše bylo maximálně transparentní," ujistila koordinátorka akce paní Chalupská - Hollanová z Nesehnutí. Charkované se na pomoc z Brna mohou těšit nejpozději na podzim.

Jak nám koordinátorka akce přiznala, pan náměstek primátora Brna se do ukrajinské metropole také moc těší. Jedno balení vody chce totiž místní samosprávě předat osobně brněnský náměstek Hollan z hnutí Žít Brno.

Takže srozumitelně přeloženo:

- 51.250,- Kč. spadnou do rukou lidí kolem hnutí Nesehnutí, kteří horko těžko vymyslí trasu převozu (možná nakoupí i mapy) a hypermarket, kde koupí 1.111 PET flašek s kojeneckou vodou a s pomocí pana náměstka Hollana udělají jmenný seznam doprovodu

- 45.000,- Kč. padne na "mzdy" lidí z hnutí NESEHNUTÍ, kteří nemají jiné zaměstnání a žijí z takto provedených akcí, jako je tato HUMANITÁRNÍ POMOC PRO CHARKOV.

- 12.221,- Kč. tj. jen 4% z celkové částky na akci (300.000.-) padne na vlastní humanitární dar - kojeneckou vodu. - ve výsledku to vyjde 270,- Kč/láhev!!!!!!

- 126.800,-Kč. je částka za kterou si udělá vybraná skupina (doprovod daru) výlet do Charkova.

Jen není ještě jasné, jestli s nákladňákem s vodou pojedje jeden, či více doprovodných osobních automobilů a jak luxusní značky se zvolí. Totiž, čím více padne na auta, tím méně zbude na jakostní hotely a jídelní lístek doprovodu.

- 64.729,- Kč. si opět rozebere hnutí NESEHNUTÍ, nebo jejich příznivci, kteří natisknou pár letáčků, zřídí jedny www.stránky a napíší 2 články do novin, či příspěvek do rádia.

Tak se přece dělají humanitární akce. Musí se ale vědět, jak na to. A hlavně, dávejte v Brně i jinde, pilně svoje peníze na tzv. humanitu, aby podobné neziskovky mohly na nás parazitovat i nadále ! Tak jako Tříkrálová sbírka.

NIKOMU ŽÁDNÉ PENÍZE NEDÁVEJTE, NIKOMU NA NIC NEPŘÍSPÍVEJTE, PROTOŽE TY VAŠE PENÍZE JDOU DO CHŘTÁNU NENASYTNÝCH NEZISKOVEK !!!!!

To není poprvé !!!

VYDAVATEL: V Austrálii jeto samé. Když vybrali peníze na oběti požárů, tak nikdo nic nedostal.

Requiem...

by Vidlák, 22. dubna 2025

V pondělí ráno zemřel papež František. Bylo mu osmdesát osm let a v posledních týdnech ležel se zápallem plicí, protože měl jen jednu. V neděli přednesl *Urbi et Orbi* a zřejmě to bylo nad síly jeho nemocného organismu. Zemřel chchimír, který měl odvahu mluvit o nezbytnosti dialogu s Ruskem, ale také velký zastánce migrace a přítel progresívních liberálních novot. Jeho smrt je velmi symbolická, spolu s ním tak nějak umírá i starý svět. Svět, kde se liberalismus zdál tak neporazitelný, že se k němu přidala i katolická církev. Zároveň umírá na Velikonoce, což je svátek zmrtvýchvstání a nového začátku.

O den dřív se František ještě potkal s J.D. Vancem, což je představitel už toho nového světa, který právě přebírá otěže. I to je symbolické... mnoho různých proroctví tvrdí, že František byl poslední papež a žádný další už nebude. Starý svět je definitivně pryč. Dokonce i Uršula Leyenová už říká, že Západ, jak ho známe, skončil.

Koho by před pětaticetí roky napadlo, že neuplynou ani dvě generace a USA si bude dělat svou perestrojku a tamní prezident se ji bude snažit řešit vlastně stejným způsobem jako Gorbačov? Zbavit se příživníků, stáhnout se na území, které je možné udržet a udělat ze sebe benzínovou pumpu s atomovkami. Koho by napadlo, že to bude právě americký prezident, který bude nahlas pronášet věci, na které se tady nesmělo bez trestu ani pomyslet? Koho by napadlo, že dobří a věrní sluhové americké moci se ze dne na den stanou nepotřebnými kůly v plotě? Ani toho Fukuyamu to nenapadlo a psal o konci dějin...

Koho by napadlo, že konzervativci se na ten nový svět budou těšit a progresivní liberálové si naopak budou myslet, že líp už bylo? Ještě jsme si toho vlastně ani nevšimli, ale teď jsme progres my. My jsme ti, kteří chtějí svět přestavět a udělat ho lepší, ti druzí měli svých pětadvaceti let času a celkem to dojebali. Teď se to jen projevuje. Životní úroveň klesá a staří woke a klima apoštolové se už vlastně ani nepokoušejí tvrdit, že ho dokáží vrátit, ale místo toho hlásají (evropské) hodnoty, které ospravedlňují bídu.

Koho by napadlo, že to „zaostalé Rusko“ bude schopno držet válečný krok se státy NATO? Jen si nemysleme, na Ukrajinu šlo přesně tolik západní pomoci, kolik jí západní společnost snesla. Šlo tam mnohem víc, než se plánovalo před válkou a šlo tam mnohem víc, než nám řekli. Válka proti technologicky vyspělému nepříteli nedopadla o nic lépe než válka proti „vousáčům v sandálech.“ Když Trump říká, že už ho nebaví to sabotování mírových rozhovorů, nekecá. On už má splněno. Už v očích Američanů ospravedlnil, proč se z této války stáhnout.

Nedělejme si žádné iluze, kdyby Rusko bylo těsně před porážkou, jak tvrdí naši progresivní spoluobčané, tak by ho Trump s největší radostí dorazil, protože dohoda o ruských surovinách by byla stokrát lukrativnější než dohoda o ukrajinských minerálech. Rusko je ovšem schopno produkovat dostatek výzbroje a má dostatečné lidské zdroje, aby mělo nad státy NATO navrch. Ano, má v zádech Čínu, Indii či KLDR. Ale i ta korejská dikatura je nějak podivně schopná. Dodala Rusku miliony granátů a sama sebe proti Jižní Koreji nijak neoslabila.

Koho by napadlo, že o nápravu poměrů se tentokrát nebudou pokoušet mladí, ale jejich rodiče? To je snad poprvé v dějinách, kdy se

revolučně chovají ti, kteří pro dnešní chcípající kobyly dlouhá léta pracovali.

Koho by napadlo, že neziskové organizace jsou vlastně ohromně ziskové a slouží k tomu, aby stát mohl dělat to, co je mu zákonem zakázáno? Koho by napadlo, že neziskové organizace berou peníze především z veřejných zdrojů a i když mluví za lid, žádný lid je nepodporuje?

V České republice v prvním čtvrtletí zkrachovalo nejvíc firem v historii od roku 1990. Ceny potravin neustále rostou, i když vstupy nijak zvlášť nepodražily. Bydlení je pro běžného člověka naprosto nedostupné. Naše vláda nás dokázala rozhádat se všemi velmocemi a naopak nás dostat do holportu se Stěpanem Banderou a několika budoucími chalífáty. Školství se rozkládá před očima, migrační pakt je realitou, novináře zajímá, že Turek jel 200 km/h, ale okázale je nezajímá ani Dozimetr ani Fialova kampaň. A řešením všeho má být pokračování války proti Rusku, i když i těm nejhlupejším liberálům přece musí docházet, že už je to jen samoučel, vhodný k tomu, aby si někteří ještě nahrabali z kapes ostatních.

Protagonisté starého světa končí. Ať už v něm sehráli jakoukoliv úlohu. U vesla už není ani Viktorka Nullandová, ani Klaus Šváb, ani starý Jirka Soros. Papež František také odešel. Milion chlívěk už dávno není, co býval. A jako je zcela jednosměrný pohyb jednotlivců od liberálního majnstrýmu ke konzervativní alternativě, stejně jednosměrný pohyb bude i v případě celých států. Kdo se jednou vymaní z dusivého objetí progresivismu, kdo se jednou vymaní z cancel culture, kdo snese pohled na svět, jaký doopravdy je, bez příkras, ten už se do korigovaných informací vrátit nechce.

Je to tady, přátelé. Ted' to začne nabírat rychlost. Ale na to jsme se přece připravovali. Kvůli tomu jsme se zvedli z gaučů a naplnili Václaváky. Kvůli tomu jsme změnili naše životy. Ted' se ukáže, jestli obstojíme.

Karel Halla

<https://www.czechoslovaktalks.com/pribehy/karel-halla/>
Pocházím z Martínkovic u Broumova.
Z Československa jsem odešel jako
devatenáctiletý v říjnu 1949 a to poněkud
riskantně, přes sovětskou zónu až do západního
Berlína.

17. srpna 1950 jsem poprvé přijel do Austrálie. Bylo to na lodi Fairsea po patnácti dnech plavby z Bremerhaven. Z melbournského přístavu nás vezli do lágru Bonegilla na hranici států Victoria a New South Wales. Hned ve vlaku došlo k zajímavé situaci. Vlak čekal dlouho před nádražím Flinders Street v Melbourne a z oken jsme viděli velkou budovu v indickém slohu. Roznesla se fáma, že nás zavezli do Indie, což vyvolalo značné pobouření. Věc se vyřešila při první zastávce ve městě Seymour, kde pro nás byla připravena bohatá hostina s jídlem, jaké jsme za války ani po ní nikdy neviděli. Skončili jsme v táboře, kde jsme se měli naučit anglicky a adaptovat na australské prostředí. Byli jsme hlavně překvapeni a zklamáni z kruté zimy, která nás tam čekala. Domnívali jsme se, že Austrálie je teplá země a navíc jsme na lodi strávili týdný tropického vedra. V táboře ale v noci nestačily deky. Každý na deku ještě vyložil, co měl v kufru – knihy, časopisy, knihy, kravaty, boty, v domnění, že se trochu ohřeje. Jak jsme si

nadávali, že jsme v Německu před vyplutím prodali naše kabáty, svetry a šály!

Lidé každé rano běželi na pracovní úřad, jestli už tam pro ně mají zaměstnání. Mně nakonec dali práci v Licola na západ od Melbourne v dalekém buši, kde jsme měli postavit pilu. Na cestu jsem dostal peníze, koupil jsem za ně hned čokoládu, a jel vlakem. Na uvítanou nám dali otýpku sena, aby si z toho každý udělal lůžko. Byly tam velmi náročné podmínky a dělal jsem, co jsem mohl, abych se dostal do civilizace. Nakonec jsem v roce 1952 dostal práci v Melbourne v nemocnici St. Vincent ve čtvrti Fitzroy. Umýval jsem podlahy, okna, záchody, v kotelně jsem také páčil orgány vyjmuté při operacích. Mnoho chirurgických nástrojů tam měli ještě z 19. století. Na chodbě ve třetím poschodí odebírali krev dárčům. Tam jsem došel k závěru, že každý zdravý člověk by měl pravidelně darovat krev. Sám jsem to za svůj život dotáhl na sto čtyři odběrů. Plat dosahoval dvanácti liber týdně. Hodně jsem tam ušetřil, protože jsem dojídal zbytky z kuchyně pro lékaře.

Blízce jsem se spřátelil se Stanislavem Hofirkem, právníkem a bývalým politikem za lidovou stranu. Pronajal si malý byt na Dryburgh street v domě, který patřil asi stoleté babce. Zde se konala setkání a „politické schůze“ exulantů v Melbourne, zde se spřádaly fantastické plány na osvobození republiky od komunistů.

Padesátá léta byla v Austrálii dobou horečné stavební aktivity. Po celou válku se nestavělo, rázem přijížděly tisíce přistěhovalců, byl zoufalý nedostatek domů a bytů. Na okrajích Melbourne vznikaly nové čtvrti, parcelovaly se louky a pole. Na prodej byly parcely, většinou padesát metrů široké. Když člověk našetřil nějaké libry, hned se poohlížel po koupi a chodil po dražbách. Bylo třeba si pospíšet, ceny rostly každý měsíc

V lednu 1953 jsem se lodí vrátil do Evropy, protože jsem se domníval, že komunismus brzy padne. V německých novinách jsem jednou četl nabídku dobře placené práce v Charleroi v Belgii v uhelných dolech. Přihlásil jsem se a spolu se 400 novými havíři jsem se měl hlásit v práci. Jenže můj vlak z Mnichova se zpozdil. V dole zatím došlo k velkému výbuchu, který zabil mnoho lidí. Jen šťastnou shodou náhod jsem nebyl mezi nimi. Pochopil jsem to jako jasné znamení a vrátil se do Austrálie, kde žiji dodnes. Učil jsem léta na základní škole, byl činný v krajaňských spolcích, angažoval jsem se za přijetí vietnamských uprchlíků, kteří bojovali proti komunistům. Dnes žiji v Ascot Vale nedaleko Melbourne spolu se dvěma kočkami a vnučkou, která studuje astrofyziku.

**Nepošílejte peníze v hotovosti na
Noviny poštou!**

**Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!**
Noviny :
BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte
našemu úřadu vaše členské (na obálce před jménem)
nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

George a Edith Burton - \$25.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené..**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na **slovakcommunitysydney.com** alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program **Už není**

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 5.května Léta Páně 2025

CzechoSlovak Country Klub

Vydavatel: Tak jsem dostal z klubu úchvatnou zprávu – email.

Country Klub se předává jakési soukromé společnosti, která se bude starat o kuchyň to je restauraci, a dokonce i o bar.

Výbor z mladých lidí, kteří nemají čas chodit do klubu se rozhodl, že naplní její práce bude jednou ročně zažádat o grand čili o peníze a navzájem se trénovat a občas vyhlásit nějakou akci.

Tedy. pokud jim to majitel baru a restaurace dovolí, protože tato společnost nemá s Čechy či Slováky cokoliv společného.

Ale pozor, jak jsem se doslechl od pana Petra, Sokol Sydney od této společnosti kupuje guláš, řízky a vepř. kolena.

Dovolujeme si upozornit, že tyto Noviny vycházejí díky vašemu předplatnému. Žádná vládní či nevládní instituce tyto noviny **nepodporuje,**

dokonce jsme (já osobně i tyto Noviny) na černé listině českých i slovenských vládních zastupitelství.

Jako by někdy bylo na výběr

...by Vidlák, 28. dubna 2025

V těchto dnech nám všichni angažovaní liberálové a pravdoláskaři opět rozehrávají svou klasickou písničku, že v roce 1945 nás Sovětský

svaz vlastně neosvobodil, protože se sovětská vojska nechovala dostatečně jemně a podle představ současných Havloidů. A tak se rozpitvává každý válečný incident, každá vojenská operace, chování každého jednotlivého sovětského vojáka a samozřejmě se vůbec nemluví o tom, že za naši vlast padlo sto čtyřicet tisíc vojáků v sovětské uniformě.

Stejně tak se nemluví o tom, že na našem území bylo v posledních dnech ještě milion německých vojáků s plnou výzbrojí, kteří nedávali svou kůži lacino a válečný bordel podle toho vypadal. Úplně vypadlo z dějin, kolik českých civilistů ještě Němci v posledních dnech (i hodinách) popravili. Německá zvěrstva u nás trvala šest let a skončila opravdu až s osvobozením.

Stejně tak se moc nezdůrazňuje, že Češi pracovali pro německou válečnou mašinerii rovněž až do posledního dne války a zároveň jsme byli jediná země, kterou všechna cizí vojska do konce roku 1945 zase opustila. Náš průmysl utrpěl v porovnání s okolními zeměmi minimální škody, válečné události u nás proběhly relativně rychle, přičemž Němci za dobu okupace povraždili násobně víc lidí než přechod fronty v dubnu a květnu 1945.

Jestli měl někdo důvod si nestěžovat, byli jsme to my. Naši zemi si vítězné mocnosti nerozdělily na čtyři okupační zóny a dokonce si tu nenechaly žádný dohled „nad správným vývojem.“ V porovnání s Polskem, či Německem, ale i Francií jsme neutrpěli žádné velké válečné škody. Získali jsme původní historické hranice a ty, kteří v roce 1938 křičeli „heim ins Reich,“ jsme skutečně poslali tam, kam chtěli. Beneš se zasloužil o stát...

Veškeré následující události, včetně událostí roku 1948, jsme si zařídili sami. Neasistovala u toho ani žádná jednotka SMERŠ, ani SAS, ani Rangers. A že zemi převzali komunisté? No samozřejmě. Protože byli nejorganizovanější silou v zemi. I v koncentracích byli nejdisciplinovanější, pomáhali si navzájem a vyšli z nich zocelení jako nikdo jiný. Probili se přes Duklu a řada z nich při osvobozování položila své životy vedle sovětských spolubojovníků. Převzali zemi, protože toho byli schopni.

Když dneska někdo nadává na sovětské osvobození, měl by říct, jaká jiná varianta byla na výběr. Jako kdyby někde stáli osvoboditelé ve výkladních skříní a my si mohli vybrat... Takoví Britové nechtěli Československo ani zařadit mezi vítězné státy. To byl totiž ten důvod, proč nakonec Edvard Beneš letěl do Moskvy a nechal si náš stát uznat od Stalina a díky tomu máme hranice tam, kde jsme je měli vždycky. O nás bez nás se jednalo nejen v Mnichově, ale i v Jaltě a v Postupimi. Byl to zázrak jako hrom, že jsme si při všech těch dějinných veleteočích zachovali svůj stát se vším všudy.

Vydavatel: Já osobně se domnívám, že pro mnoho Rusů jsme v té době byly nepřátelské území, které vojáci dobývali a nikoli osvobozovali, a podle toho se taky chovali. Ale uvědomte si, že byla jiná doba, kdy nebyla televize a vojáci byli negramotní.

Fotoportrét s rýžovými nehty

27.1.2025 Eugenie Trützschler von Falkenstein

28. února 1968

Nadporučík Hans Schäfer byl překvapen, když se dveře jeho kanceláře v Bad Brambachu otevřely, aniž by zaklepal, a jeho stejně starý, ale mnohem štíhlejší kolega Lazlo Hrubý na něj německy zavolal s lahví v ruce: "Tohle si žádá oslavu."

"Povýšili vás?" zeptal se statný Němec.

"Ne....něco mnohem lepšího."

"Není nic lepšího než povýšení."

"Ano, ano," namítl Lazlo, který teď stál přímo před stolem svého kolegy."

"Ano, to je pravda... ale oba jsme příliš dospělí na to, aby nás to zaujalo...."

"Ne, novou ženu do postele ne... navíc bych za tebou nepřišel slavit... ty bys mi ji vzal z ruky."

"A co pak?"

"Máme zpět svůj kapitál."

"Jste blázen... Praha je vaše hlavní město."

"Vysvětlím ti to, ale nejdřív si dáme skleničku otcovy domácí slivovice."

Hans Schäfer otevřel levou zásuvku svého psacího stolu, vytáhl dvě skleničky na panáky, druhou podal Lazlovi a zapálil si cigaretu Spartka.

Krátce nato už věděl, že usnesení komunistické strany z 25. ledna 1968 požaduje novou ústavu, podle níž by Češi a Slováci byli federalizováni. Národní shromáždění v Praze, které se skládalo výhradně z členů komunistické strany, na tuto rezoluci reagovalo 27. února změnou článku 91 ústavy, podle níž se Bratislava stala hlavním městem Slovenska.

"Takže," zeptal se Lazlo.

"Ve federaci budeme nezávislí na Praze... už nám nebudou moci poroučet."

*

Když Lazlo opět odešel, Hans Schäfer při pohledu na téměř prázdnou láhev přemýšlel o rozhovoru posledních dvou hodin. Přemýšlel, jak by to vypadalo, kdyby se do nové socialistické ústavy, která se v současné době pro NDR chystá, dostal federalismus, podobný základnímu zákonu Spolkové republiky Německo.

Na malý notýsek si zapsal dvě otázky, které ho při přemýšlení napadly:

"Co si představujeme pod pojmem lidová suverenita?"

"Je federalismus slučitelný se suverenitou lidu?"

Strčil si zápisník do kapsy u kalhot. Když se večer vrátil domů, vytáhl zápisník, vytrhl stránku se dvěma otázkami a položil ji na komodu v obývacím pokoji.

29. února 1968

Druhý den ráno si tento vzkaz přečetl jeho osmnáctiletý syn Igor. Protože dnes měli mít ve škole v Bad Elsteru diskusi o návrhu ústavy, řekl si, že by během diskuse mohl položit tyto dvě otázky.

"Mladí soudruzi, toto je přesně 1490. akce k návrhu nové socialistické ústavy. Za tu dobu se příslušných akcí zúčastnilo 36 720 občanů. Vy jste dnes tady." Odpovědný okresní tajemník SED se přerušil a čekal na potlesk, ale když se žádný nedostavil, pokračoval: "Tato debata má dále prohloubit informovanost obyvatelstva a dále upevnit politickou a morální jednotu všech občanů." A pokračoval.

Igor si všiml mužova pisklavého hlasu, který ostře kontrastoval s jeho velkým, silným tělem. Když muž pokračoval v řeči, Igor se nad tímto rozporem zamyslel. Náhle se řečník přerušil a podíval se přes hlavy lidí v zaplněné tělocvičně velkým oknem do dálky.

Do náhlého ticha Igor zavolal: "Je federalismus slučitelný se suverenitou lidu?"

Prakticky ve stejnou chvíli se mnozí z přítomných otočili, aby se podívali na jeho blondatou hlavu. Když Igor uviděl Annu a jeho oči se setkaly s jejími, krátce se usmál, vstal a zopakoval svou otázku.

Stranický tajemník odvrátil hlavu od okna, jeho oči se zahleděly do Igorových, když hlasitým, velmi silným

hlasem řekl: "O tom se tady dneska nemluví... dneska ne," křikl do publika a spěšně opustil řečnický pult a pak i sál.

*

"Dal jsi mu to... se vši úctou," řekl jeho spolužák Frank, když stál s Igorem v autobuse směrem na Bad Brambach.

"Proč... jen jsem se ptal."

"Víte, že jsme blízko bavorských hranic a Bavorsko je spolková země."

"Tak co...."

"V jeho očích to byla provokace."

"Tak jsem to nemyslel... Nevím, co je to federace."

"Jednotlivé spolkové země mají dokonce státní titul... například "Svobodný stát Bavorsko", tyto spolkové země mají v určitých oblastech vlastní kompetence, a proto se nemusí ptát v Bonnu, zda smí to či ono... Sasko bylo kdysi také státem... dokonce královstvím."

"To by nemuselo být špatné."

"Walter Ulbricht První...Je Sas...jen by se musel přestěhovat z Berlína do Drážďan...To by nebylo nejhorší."

"Já si to myslím taky."

Oba se zasmáli.

5. března 1968

Když Igor vešel s Frankem v 7.50 do třídy 12a, ukázal na velkou fotografii visící nad tabulí: "Podívej, Waltere, na té první chybí sklo."

"Mohli bychom mu udělat korunu... ale ne.... trnová koruna, to by nebylo vhodné... ale trnový plnovous... ten uděláme... uděláme to rychle, než přijdou ostatní." Kdyby Frank neupozornil ostatní spolužáky na vousy, které měl ze špendlíků, sotva by si toho někdo všiml. byl zaznamenán. Nikdo z žáků si nikdy nevšiml nyní zaprášeného portréту státníka. Všichni se smáli.

Když přesně v osm hodin vstoupila do třídy soudružka učitelka Holdová, všichni se postavili do řady a pozdravili ji: "Pracovní vítězství, soudružko učitelko." Ve stejnou chvíli se z reproduktoru v každé třídě ozval hlas ředitele školy: Soudruzi. Před patnácti lety zemřel náš velký vůdce a vzor soudruh Stalin. Na jeho památku si všichni společně zazpíváme Internacionálu."

Žáci při zpěvu poslouchali hudbu z reproduktoru. Poté, co odezněla a všichni opět seděli ve svých lavicích, paní Holdová prohlásila. "Navzdory tomuto významnému dni bude vyučování probíhat jako obvykle," řekla paní Holdová, otočila se k tabuli a zvedla hlavu. Když spatřila trnitý plnovous na tváři Waltera Ulbrichta, krátce zamrkala. `Co teď', nejlépe dělat, že jsem nic neviděla,` blesklo jí hlavou. "Pythagorova věta," napsala na tabuli a pak se otočila ke třídě:

"Marto, ten vzorec určitě znáš", chceme ho použít a aplikovat na vhodné příklady z každodenního života.

Vysoká černovlasá dívka v pionýrském kroji s pionýrským šátkem kolem krku vstala a mlčky se rozhlédla kolem sebe, aby hledala pomoc.

"Takže Marto, ty to zvládneš," řekla paní Holdová. Ve stejném okamžiku uviděla, jak Martina sousedka podstrčila Martě malý papírek.

"Bude to mít následky pro vás oba... Marto, tohle je jasná šestka."

*

Výuka skončila ve 13.00. O pět minut později vstoupila do ředitelny žákyně Marta F.

"Sem nesmíte bez zaklepání, sem nesmíte bez zaklepání vůbec," poučila Marta rázně sekretářku.

"V naší třídě se stalo něco strašného," hlásila Marta.

Slzy.

"Jsou nějaké ztráty... kde je třídní učitel?" zeptala se nyní sekretářka mnohem tišším hlasem.

"Ne, žádné zranění a soudružka třídní učitelka opustila třídu."

"Tak co tedy?" zeptal se opět nevlídně tajemník.

"Soudruh Ulbricht má vousy."

"Soudruh předseda Státní rady nosí vždycky plnovous," poučil Martu tajemník.

"Já vím"

"Co je to tady za nesmysl?"

"Na fotografii, která visí v naší třídě, má vousy ze špendlíků."

Vyděšená sekretářka spadla ze židle s takovým rachotem, že statný ředitel otevřel dveře a běžel k ní tak rychle, jak mu to jeho tělesná výška dovoľovala.

"Někdo, žák.... Soudruh znesvětil předsedu Státní rady," koktal tajemník.

"Uklidni se, soudružko," uklidňoval ředitel svou kolegyni, když jí pomáhal zpátky na židli, a pak se tázavě podíval na Martu.

"Když jsem přišel do třídy, už bylo hotovo."

"Co bylo připraveno?"

"Ano, vousy byly plné špendlíků"

"A soudruh učitel?"

"Neuvědomila si to."

Ředitel popadl Martu za ruku a vyběhl s ní z místnosti. Cestou z druhého patra do přízemí, kde se nacházela učebna, se k ní blížili další a další učitelé.

O chvíli později se na trnovou korunu dívalo dvacet osm učitelů z Gymnázia Karla Maxe v Bad Elsteru. Většina z nich předstírala zděšení.

6. března 1968

V 7.20 před školní budovou zaparkovala černá Tatra, před kterou hovořili tři muži, jeden z nich byl ředitel školy.

"Tady ji máme," uvědomil si ředitel, když uviděl paní Holdovou, a přistoupil k ní: "Soudružko, tihle dva soudruzi ji odvedou na okresní školský úřad ve městě Karla Marxe, kde soudruhům vysvětlíte, proč se spáchalo toto neuvěřitelné na portrétu soudruha Ulbricha."

Paní Holdová zvažovala, zda má něco říct, ale rozhodla se mlčet.

Sotva o dvě hodiny později stála paní Holdová na autobusovém nádraží ve městě Karla Marxe a opakovala si to, co jí řekli na školním úřadě: "Soudružko, vaším úkolem je vychovávat mladé lidi k socialismu. V tomto ohledu jste naprosto selhali. V socialistické škole pro vás není místo."

V tento den bylo 27 žáků třídy 12.a vyslýcháno postupně podle abecedy učitelem ruštiny z pověření Státní bezpečnosti. Když se dostal k písmenům "Sch", krátce si pomyslel, že už může výslech ukončit, protože Igor Schäfer je synem nadporučíka Schäfera, a je tedy určitě nevinný.

V tu chvíli se otevřely dveře a v nich stál Igor. Učitel se na něj usmál. Igor to pochopil jako výzvu, aby se posadil. Po dvou krocích řekl: "To jsem byl já."

Učitelce zmrzl úsměv na tváři. Než se stačil vzpamatovat, Igor zmizel z místnosti.

Učitel se za ním rozběhl. Igora ve školní budově nenašel.

*

Krátce po 16. hodině zazvonil v kanceláři poručíka Schäfera telefon.

"Tohle je Lazlo."

"Starý kamaráde, je u tebe zase něco nového?" zeptal se Hans Schäfer se smíchem.

"Ano...něco velmi důležitého...ale ne na telefonu....Sejdeme se v 18.00 ve vesnické hospodě v Hranicích, přijedete v civilu a ve svém osobním autě."

"Zbláznil ses."

"To nám Slovákům rádi říkají, ale ne v tomto případě. Jen říkám, že jde o dítě."

"Ano, už jdu."

*

"Nakonec sis ze mě nic nedělal, to se nedělá," řekl Hans Schäfer našťvaně, když uviděl Lazla sedět samotného u stolu v zakouřené Lazlově hospodě.

"Bojí se tě."

"Kdo se mě bojí?"

"Tvůj syn."

"Přesně tak, měl by ji mít."

"Jak vidíš," prohlásil Lazlo a řekl mu, co Igor udělal a že je teď u něj doma.

"Pro chlapce by bylo nejlepší, kdybychom ho propašovali do Bavorska."

"Pašuješ ho... do Bavorska... slyšel jsem dobře?"

"Ano, do Bavorska... To nechám na sobě... S tebou by šel do vězení, a to na léta... Nedovedu si představit, co by se stalo tobě."

"Potřebuju čas na rozmyšlenou... a co mám říct jeho mámě?"

"Nemáš čas o tom přemýšlet. Nemůžu už chlapce nechat jen tak doma u sebe. Dnes v noci, nebo vězení v NDR a tvoje propuštění....Je plnoletý, ne?"

"Ano."

Arnošt Lustig, jeho vzpomínky a rodina

Ivo Fencel NevPes

Arnošt Lustig (1926-2011) poznal v patnácti letech koncentrák Terezín, pak prošel Osvětimí a Buchenwaldem, zažil transporty smrti a zachránil si život útekem z takového transportu. To líčí povídka *Tma nemá stín*, zařazená do *Démantů noci* (1958).

Jedním z přínosů Lustigova díla je, že extrémní příběhy ze zajetí mají v jeho podání charakter nenucené každodennosti. Koncentračnickou zkušenost přetavil na literaturu, jako to jinde dělali Primo Levi, Imre Kertész nebo Elie Wiesel, a vedle psaní knih poskytl mnoho rozhovorů. Od roku 2006, kdy se potkali v nemocnici, některé i Ladislavě Chateau (*1950). Ta z nich, ale nejen z nich, udělala knihu *Život, nebo psaní?*

Sama tvrdí, že ji Lustigova tvorba zaujala už v jedenácti letech, přičemž její prastrýc - později pověstný pařížský barman - utekl taky z transportu. Autorčin otec rovněž přežil nacistické vězení, byť mírnější, a léta sbíral výstřižky o Lustigovi, se kterým do roku 1948, než odmítl jít do Strany, studoval na vysoké.

Publikace obsahuje taky řadu dopisů a Lustig v jednom zkouší autora vysvětlit, jak „vymyslel“ příběh Dity Saxové, který... Ano, při každém vydání znovu „doplňuje“. Dodává: „Vím, že někteří mají za to, že se takové knihy nemají psát.“

„Měl jsem v táborové muničce předáka, který ztratil v hitlerovské válce tři syny,“ vzpomíná. „Přistoupil ke mně a řekl, že teď budu jeho syn já. Měl jsem za to, že mu přeskočilo. Pak nosil svačiny pro mě i mého kamaráda a nechal mě na otázku, co bych chtěl ze všeho nejvíc, říct, že se chci s kamarádem vykoupat. Zařídil to ve sprchách tak, abychom se omyli po dlouhých měsících teplou vodou, dal nám mýdlo a půjčil ručník.“

Esesák,“ pokračuje Lustig, „kterému jsem slíbil, že pomůže-li mi teď, schovám ho po válce v Praze, mi nosil každý pátek jídlo pro několik dní. Odhadl jsem ho podle tváře, očí, chování. Němečtí židovští profesori mě varovali, abych to nedělal, že mě zastřelí. Udělal jsem to. Nezastřelil mě. Jak říkají sportovci - a platilo to i v lágru: kdo neriskuje, nevyhrává. Život je nepřestávající souboj dobra a zla. A řekl bych, že dobro je loď, zlo moře.“

Arnošt Lustig měl navzdory trudným zkušenostem smysl pro humor a mj. byl zcela nadšen příběhem svého jmenovce Viktora Lustiga (1890-1947), prodávšího kdysi podvodně za sto tisíc franků Eiffelovku.

Působivé je v této knížce i interview s Lustigovým kamarádem Jiřím Justicem (1923-2015), což je muž, s kterým Arnošt prchl z onoho transportu. Ti dva se nikdy neshodli, jak přesně to bylo, ale zde Justic vypráví: „Utekli jsme asi čtyři kilometry od Kraslic, šli celý den a celou noc a došli opět na místo, odkud jsme utekli. Točili jsme se v kruhu. Bylo to v březnu, jaro už bylo cítit ve vzduchu, a když jsme se konečně dostali do Prahy, šli jsme k jedné paní, jejíž dcera byla zasnoubena s naším spoluvězněm z Osvětimi. Obstarala nám potravinové lístky, falešné doklady a provizorní bydlení; spali jsme v prádelně.“

Následně se ukryli na půdě domu v ulici Na Slupi. Už v táboře tvořili nerozlučnou dvojici a pomáhali si; dokonce získali kápův respekt. Jako politicky „nespolehlivý“ byl Justic roku 1951 nasazen do dolů v Karvině a aby unikl, simuloval. Na infekčním díky tomu poznal ženu, s níž měl mít děti a prožít 56 let.

Roku 2008 vzpomínal už po její smrti, a právě v přítomnosti paní Chateau, i takto: „Můj dědeček před válkou vyhrál na los a koupil si dům v Holečkově ulici; v roce 1948 mu ho znárodnili a po Listopadu mi ho vrátili. Je v hrozném stavu, postupně ho dávám dohromady.“

Mimo dalších obsahuje kniha rozhovor s Lustigovou manželkou Věrou Weislitzovou (1927-2009), nadanou spisovatelkou, která byla původem z Ostravy. Vydrželi spolu přes šedesát let, vychovala mu děti a stala se sedminásobnou babičkou; ale po návratu do Evropy (2005) se tu necítila nijak luxusně, jak přiznává. „Arnošt je jiný. Kluk z Libně. I proto pro něho bylo snadnější být po válce komunistou; ale já jsem z odlišných poměrů, chodila jsem do židovské školy a už tehdy cítila odstup české společnosti, svých

vrstevníků. Když mi bylo čtrnáct, zemřela mi maminka, a zůstala jsem s tatínkem a sestrou... Majoritní česká společnost se nás stranila a já to vnímala velmi ostře, zatímco Arnošt si v dětství v Praze nic podobného nepřipouštěl, neuvědomoval.

Byla jsem ještě dítě,“ dodává, „když mě poslali s mojí sestrou do Terezína. A dnes... Řeknu-li tady, že jsem Židovka, obyčejně se na chvilku rozhostí rozpačité ticho... Ani Německo není zem, kam bych jela na dovolenou. Mám německé známé, ano, ne ale přátele.“

Před válkou chtěl Věřin tatínek ujet do Palestiny „a nikam jinam“. Rodina, jak Věra vzpomíná, se začala učit jazyky. Nakoupila hromadu příruček a učebnic. Ale babička se na stěhování cítila stará a pozdě pochopili, že bylo lepší vše, než zůstat.

Arnošta Lustiga poznala 2. září 1945 na pražském Wilsonově nádraží, zrovna jeli s partou kamsi na jih, k Táboru; a když ho prvně viděla, sestra sdělila. „Jestli tam budou sami takoví kluci jako tenhle, tak se vrátím hodně brzo.“

Za nejšťastnější měla Věra čas strávený v Izraeli, kde se naučila se hebrejsky a vstoupila do armády. Dalo to smysl jejímu životu, že získala šanci bránit onu zem. Na manželovo psaní nikdy

nežárlila a spíš jí vadily jeho netrpělivost, „neposednost“ a společenskost. Při vlastní tvorbě dokázala volně přecházet z češtiny do angličtiny. Následuje rozhovor s Lustigovým synem Josefem (*1951), dokumentaristou žijícím ve Washingtonu, absolventem FAMU a tří amerických univerzit. Vlastní mu je intenzivní zájem o tátovy osudy, o kterých ostatně přednáší, a interview autorka nechala na jeho přání zcela neredigováno.

Lustigova dcera Eva (*1956), matka zpola indických dětí, žije v Ženevě. Hovořila ale s autorkou při návštěvách Prahy. „Arnošt a jeho paní se lišili jako den a noc,“ připomíná. Ale vzpomíná, že v něm - podobně jako u maminky - cítila shodně jakési hrobové ticho.

Působivý zůstane i dlouhý rozhovor s literární kritičkou Irenou Zítkovou (1931-2018), jednou z prvních Lustigových redaktorek v Mladé frontě. Mezi tenkrát „připravované“ autory vybrala roku 1957 ještě Josefa Nesvadbu, který byl - náhodou - taky ročník 1926, a konstatuje, že přirozenou monotematicností děl se Lustig opakovaně a nepříliš úspěšně pokoušel překonat. A byl „postrach“ redaktorů. Noční děs sazečů, jako kdysi Balzac. „Když už je dílo nejlépe připraveno a přijdou korektury,“ říká Zítková, „usedne a začne psát znovu. Říká tomu, že dá textu *obrůst masem*. Mění skoro každou větu, spojuje věty a zase je krátí, přepisuje slova. Podle názoru všech zbytečně. Například *hezký* mění za *pěkný* či naopak; a mění i jména vedlejších postav. Často se původní rukopis prodlouží o desítky stránek. Přijde-li další korektura, proces se opakuje, a bylo by marné mu korektury neposílat - vynutil by si je. Stále se přesto přesvědčuji, že první verze *Démantů noci* byla lepší než verze pozdější.“

Vzpomíná i na Lustigovu lásku k Čechovovi, kdy obdivoval úvodní větu *Moře se smálo*. Nacházel tam krásu, která působí emotivněji než složitá souvětí, a když nepsal, studoval styl různých autorů a diskutoval o něm; ale sám se tím pak neřídil.

Ladislava Chateau (*10. 5. 1950) je univerzitním vzděláním právníčka. Po roce 1989 působila na ambasádě v Paříži a napsala několik knih. Cenu Egona Ervína Kische převzala (2015) za *Vlak do Výmaru*, týkající se - trapně - události z času druhé světové války, již Francouzi dodnes tutlají i vnímají jako vrchol vlastní literární kolaborace.

Ladislava Chateau: Život, nebo psaní? Arnošt Lustig v zamyšleních a literárních textech. Titulní fotografie Martin Štěrba. Ilustrovala (autorčina sestra) Jana Nejtková. Cattatacan. Praha 2024. 240 stran.

Vydavatel (malá vzpomínka) : S panem Arnoštem Lustigem jsem se seznámil kolem roku 1996 v Praze, protože jsme se skamarádili s jeho synem Josefem, který měl manželku a v té době ještě tři děti, později ještě nějaké, no a s těmi jsme chodili na procházky Prahou.

Oba jsme tlačili kočárky po starém pražském městě, já tři děti, Josef Lustig tři děti, moje žena Zuzana ještě dodnes na ty toulky vzpomíná.

A jednou se k nám připojil i pan Arnošt a tlačil kočárek, poté mi daroval knížku s darováním, a já jí bohužel pár dní na to potratil v tramvaji. Dodnes mi ta ztracená knížka mrzí.

Řeč JD Vance

Abyste nepotřebovali výklad, co si máte myslet.

Viceprezident USA JD Vance na Mnichovské bezpečnostní konferenci (14. února 2025)

Děkuji a děkuji všem shromážděným delegátům, významným osobnostem a mediálním profesionálům, a zvláště děkuji hostitelům Mnichovské bezpečnostní konference za to, že dokázali uspořádat tak neuvěřitelnou událost. Jsme samozřejmě nadšeni, že jsme zde.

Jsme rádi, že tu můžeme být. A víte, jednou z věcí, o kterých jsem dnes chtěl mluvit, jsou naše sdílené hodnoty. A víte, je skvělé být zpět v Německu.

Jak jste slyšeli dříve, byl jsem tu loni jako senátor Spojených států. Viděl jsem ministra zahraničí Davida Lammyho – omlouvám se, ministra zahraničí – a vtipkoval jsem, že jsme loni oba měli jiné pozice, než máme nyní. Ale nyní je čas, aby všechny naše země, všichni, kteří měli to štěstí a byli svými národy obdařeni politickou mocí, tuto moc moudře využili k tomu, aby zlepšili životy lidí.

Chci říci, že jsem měl to štěstí, že jsem mohl během svého pobytu zde strávit nějaký čas mimo zdi této konference za posledních 24 hodin. A byl jsem nesmírně ohromen pohostinností místních obyvatel, i když se samozřejmě stále vzpomínají na včerejšího hrozného útoku. Poprvé jsem byl v Mnichově se svou ženou, která je dnes zde se mnou na osobní cestě.

Vždy jsem měl rád město Mnichov a jeho obyvatele. A chci jen říci, že jsme velmi dojatí a naše myšlenky a modlitby jsou s Mnichovem a všemi, kdo byli zasaženi tímto zlem, které postihlo tuto krásnou společnost. Myslíme na vás.

Modlíme se za vás. A rozhodně vám budeme fandit v následujících dnech a týdnech.

Doufám, že to není poslední potlesk, který dnes dostanu, ale shromáďujeme se na této konferenci, abychom diskutovali o bezpečnosti.

Obvykle tím myslíme hrozby naší vnější bezpečnosti. Vidím zde mnoho významných vojenských vůdců. Ale zatímco Trumpova administrativa se velmi zajímá o bezpečnost Evropy a věří, že můžeme dosáhnout rozumného vyrovnaní mezi Ruskem a Ukrajinou, také věříme, že je v nadcházejících letech důležité, aby se Evropa významně angažovala ve své vlastní obraně.

Hrozba, která mě však v souvislosti s Evropou znepokojuje nejvíce, není Rusko, není to Čína, není to žádný jiný vnější aktér.

To, čeho se obávám, je hrozba zevnitř – ústup Evropy od některých jejích nejzákladnějších hodnot, hodnot sdílených se Spojenými státy Americkými.

Byl jsem šokován, když jeden bývalý evropský komisař nedávno v televizi vyjádřil nadšení nad tím, že rumunská vláda právě zrušila celé volby. Varoval, že pokud věci nepůjdou podle plánu, stejná věc by se mohla stát i v Německu.

Taková lehkovážná prohlášení šokují americké uši. Po léta nám bylo řečeno, že vše, co financujeme a podporujeme, je ve jménu našich sdílených demokratických hodnot. Od naší politiky vůči Ukrajině až po digitální cenzuru – všechno je vydáváno za obranu demokracie.

Ale když vidíme, že evropské soudy ruší volby a vysocí úředníci vyhrožují zrušením dalších, měli bychom se ptát, zda na sebe klademe dostatečně vysoké standardy. A říkám „na sebe“, protože

pevně věřím, že jsme na stejné straně. Musíme dělat víc než jen mluvit o demokratických hodnotách – musíme je žít.

V paměti mnohých z vás v této místnosti je, jak studená válka postavila obránce demokracie proti mnohem tyranštějším silám na tomto kontinentu. A přemýšlejme o straně v tomto boji, která cenzurovala disidenty, zavírala kostely, rušila volby. Byli to ti „hodní“? Rozhodně ne.

A díky Bohu, že prohráli studenou válku. Prohráli, protože si nevážili ani nerespektovali všechny mimořádné dary svobody. Svoboda překvapovat, dělat chyby, vynalézat, budovat.

Jak se ukázalo, nemůžete nařídít inovace nebo kreativitu stejně jako nemůžete přikázat lidem, co si mají myslet, co mají cítit nebo čemu mají věřit. A věříme, že tyto věci spolu souvisejí.

Bohužel, když se dnes podívám na Evropu, někdy není tak jasné, co se stalo některým vítězům studené války.

Vidím Brusel, kde komisaři EU varují občany, že mají v úmyslu vypnout sociální síť během období občanských nepokojů, jakmile narazí na něco, co označí jako „nenávistný obsah“. Nebo v této zemi, kde policie provedla razie proti občanům podezřelým z toho, že zveřejnili antifeministické komentáře online jako součást „boje proti misogynii na internetu“ v rámci „Dne akce“.

Vidím Švédsko, kde vláda před dvěma týdny odsoudila křesťanského aktivistu za účast na pálení Koránu, což vedlo k vraždě jeho přítele.

A soudce v jeho případě mrazivě poznamenal, že švédské zákony na ochranu svobody projevu ve skutečnosti nezaručují, že člověk může „dělat nebo říkat cokoli, aniž by riskoval, že urazí skupinu, která tuto víru zastává“.

A možná nejvíce znepokojivě se podívám na naše drahé přátele ve Spojeném království, kde ústup od práv na svobodu svědomí postavil základní svobody náboženských Britů do zaměrovače.

Před více než dvěma lety britská vláda obvinila Adama Smith-Connora, 51letého fyzioterapeuta a armádního veterána, ze „strašného“ zločinu – stání 50 metrů od potratové kliniky a tiché modlitby po dobu tří minut.

Neblokoval nikoho, neinteragoval s nikým – jen se tiše modlil sám pro sebe. Britská policie ho spatřila a požádala ho, aby prozradil, za co se modlí. Adam jednoduše odpověděl, že se modlí za nenarozeného syna, kterého on a jeho bývalá přítelkyně kdysi potratili.

A policisté nebyli dojatí.

Adam byl shledán vinným z porušení nového zákona o ochranných zónách, který kriminalizuje tichou modlitbu a další činnosti, jež by mohly ovlivnit rozhodnutí osoby ve vzdálenosti 200 metrů od potratového zařízení. Byl odsouzen k zaplacení tisíců liber na soudních výlohách ve prospěch žalující strany.

Přál bych si říci, že to byl ojedinělý případ, že šlo o jednorázový výstřelek špatně napsaného zákona, který byl použit proti jediné osobě. Ale bohužel ne.

Loni v říjnu, tedy jen před několika měsíci, začala skotská vláda rozesílat dopisy občanům, jejichž domovy leží v tzv. bezpečných přístupových zónách, ve kterých je varovala, že dokonce i soukromá modlitba v jejich vlastním domově by mohla být považována za porušení zákona. Přirozeně vláda vyzvala čtenáře, aby hlásili jakéhokoli spoluobčana podezřelého ze „zločinu myšlení“.

Ve Velké Británii a po celé Evropě je svoboda projevu, obávám se, na ústupu.

A pro trochu humoru, přátelé, ale také v zájmu pravdy, přiznám, že někdy ty nejhlasitější hlasy volající po cenzuře nepocházejí z Evropy, ale z mé vlastní země, kde předchází administrativa vyhrožovala a nutila společnosti sociálních médií k cenzuře tzv. dezinformací.

Dezinformací, jako byla například myšlenka, že koronavirus pravděpodobně unikl z laboratoře v Číně. Naše vlastní vláda povzbuzovala soukromé firmy k umlčování lidí, kteří si troufli říct něco, co se nakonec ukázalo jako očividná pravda.

Takže dnes nepřicházím jen s pozorováním, ale také s nabídkou.

Zatímco Bidenova administrativa se zoufale snažila umlčet lidi za jejich názory, Trumpova administrativa udělá pravý opak. A já doufám, že v tom můžeme spolupracovat.

Ve Washingtonu je teď nový šerif. A pod vedením Donalda Trumpa můžeme s vašimi názory nesouhlasit, ale budeme bojovat za vaše právo je vyjádřit na veřejném prostranství – ať už s nimi souhlasíme, nebo ne.

Nyní jsme v bodě, kdy se situace stala natolik vážnou, že v prosinci Rumunsko rovnou zrušilo výsledky prezidentských voleb na základě vágního podezření z vlivu zpravodajských služeb a obrovského tlaku ze strany kontinentálních sousedů.

Jak tomu rozumím, argumentem bylo, že ruské dezinformace ovlivnily rumunské volby. Ale žádám své evropské přátele, aby zachovali trochu perspektivy.

Můžete se domnívat, že je špatné, když Rusko kupuje reklamu na sociálních sítích, aby ovlivnilo vaše volby. My si to rozhodně myslíme. Dokonce to můžete odsoudit na světové scéně.

Ale pokud může vaši demokracii zničit pár set tisíc dolarů digitální reklamy z cizí země, pak nikdy nebyla příliš silná.

Dobrou zprávou je, že si myslím, že vaše demokracie jsou mnohem méně křehké, než se mnozí obávají. A opravdu věřím, že umožnění našim občanům mluvit svobodně je ještě více posílí.

A to nás přivádí zpět do Mnichova, kde organizátoři této konference zakázali účast zákonodárcům, kteří zastupují populistické strany, ať už levicové, nebo pravicové.

Opět – nemusíme souhlasit se vším nebo s ničím, co říkají.

Ale pokud politický vůdce zastupuje významnou část voličů, je naší povinností alespoň s ním vést dialog.

Mnoha z nás na druhé straně Atlantiku se zdá, že se stále více ukazují staré, zakořeněné zájmy, které se skrývají za ošklivými slovy z dob Sovětského svazu, jako je „dezinformace“ a „misinformace“.

Jednoduše se jim nelíbí myšlenka, že by někdo s alternativním názorem mohl říci něco jiného – nebo, nedej Bože, hlasovat jinak.

Nebo, ještě hůře, vyhrát volby.

Toto je bezpečnostní konference, a jsem si jist, že jste sem přišli připraveni hovořit o tom, jak plánujete v příštích letech navýšit obranné výdaje v souladu s novými cíli.

To je skvělé, protože, jak prezident Trump jasně uvedl, věří, že naši evropsští přátelé musí hrát větší roli v budoucnosti tohoto kontinentu.

Slyšíte termín „sdílení zátěže“ – a my si myslíme, že je to důležitá součást sdílené aliance. Evropa musí přispět, zatímco Amerika se soustředí na oblasti světa, které jsou ve velkém nebezpečí.

Ale dovolte mi položit otázku: Jak chcete vůbec začít přemýšlet o takových rozpočtových otázkách, pokud nevíte, co vlastně bráníte?

Hodně jsem o tom mluvil v mých rozhovorech zde – a měl jsem mnoho skvělých rozhovorů s mnoha lidmi v této místnosti. Hodně jsem slyšel o tom, před čím se musíte bránit – a to je samozřejmě důležité.

Ale co mi zatím nebylo úplně jasné – a myslím, že to není jasné ani mnoha občanům Evropy – je to, pro co se vlastně bráníte.

Jaká je pozitivní vize, která pohání tento sdílený bezpečnostní projekt, o kterém všichni věříme, že je tak důležitý?

A já hluboce věřím, že není žádná bezpečnost, pokud se bojíte hlasů, názorů a svědomí vlastních lidí.

Evropa čelí mnoha výzvám, ale krize, které tento kontinent právě teď čelí – a kterou, věřím, čelíme všichni společně – je krize, kterou jsme si způsobili sami.

Pokud utíkáte před vlastními voliči, Amerika pro vás nemůže nic udělat. A stejně tak nemůžete nic udělat pro americký lid, který mě zvolil a který zvolil prezidenta Trumpa.

Potřebujete demokratické mandáty, abyste mohli dosáhnout něčeho hodnotného v nadcházejících letech.

Nejistili jsme snad, že slabé mandáty vedou k nestabilním výsledkům?

Ale je toho tolik, co lze dosáhnout se silným demokratickým mandátem, který může přijít tím, že budete více naslouchat svým občanům.

Pokud chcete mít konkurenceschopné ekonomiky, pokud chcete mít dostupnou energii a bezpečné dodavatelské řetězce, potřebujete mandát k vládnutí. Protože k dosažení všech těchto věcí je nutné činit obtížná rozhodnutí – a my to v Americe velmi dobře víme.

Demokratický mandát nelze získat tím, že budete cenzurovat své oponenty nebo je zavírat do vězení – ať už je to lídr opozice, pokorný křesťan modlící se ve svém domě, nebo novinář, který se snaží informovat veřejnost.

A nelze ho získat ani tím, že budete ignorovat vůli svého voličstva v zásadních otázkách, například kdo smí být součástí naší sdílené společnosti. Ze všech naléhavých problémů, kterým zde přítomné národy čelí, věřím, že žádný není naléhavější než masová migrace.

Dnes téměř každý pátý člověk žijící v této zemi pochází ze zahraničí.

To je samozřejmě historicky nejvyšší číslo. A podobné statistiky platí i pro Spojené státy, kde je počet přistěhovalců také na historickém maximu. Počet migrantů přicházejících do EU ze zemí mimo Evropskou unii se mezi lety 2021 a 2022 zdvojnásobil – a od té doby se ještě výrazně zvýšil.

Tato situace se samozřejmě neobjevila z ničeho nic. Je výsledkem série vědomých rozhodnutí politiků napříč kontinentem a také jinde po celém světě za posledních deset let.

Důsledky těchto rozhodnutí jsme včera viděli na vlastní oči – právě v tomto městě.

A samozřejmě, nemohu to zmínit, aniž bych znovu myslel na strašné oběti, kterým byl zničen

krásný zimní den v Mnichově. Naše myšlenky a modlitby jsou s nimi a zůstanou s nimi.

Ale proč k tomu vůbec došlo? Je to strašný příběh, ale bohužel takový, který v Evropě slyšíme až příliš často – a bohužel až příliš často také ve Spojených státech.

Žadatel o azyl, často mladý muž ve svých dvaceti letech, již známý policii, najede autem do davu a rozvrátí celou společnost.

Kolikrát ještě musíme čelit těmto strašným tragédiím, než změníme kurz a povedeme naši společnou civilizaci novým směrem?

Žádný volič na tomto kontinentu nešel k volebním urnám proto, aby otevřel stavidla milionům neprověřených migrantů.

Ale víte, pro co voliči skutečně hlasovali? V Anglii hlasovali pro Brexit.

Ať už s tím souhlasíte, nebo ne – hlasovali pro to. A po celé Evropě čím dál více volí politické vůdce, kteří slibují, že ukončí nekontrolovanou migraci.

Já osobně s těmito obavami souhlasím, ale nemusíte sdílet můj názor.

Jde o to, že lidem záleží na jejich domovech. Záleží jim na jejich snech. Záleží jim na jejich bezpečí a na jejich schopnosti zajistit si živobytí pro sebe a své děti.

A jsou chytrí. Myslím, že tohle je jedna z nejdůležitějších věcí, které jsem se ve své krátké politické kariéře naučil.

Navzdory tomu, co si možná myslí někteří lidé pár hor odsud v Davosu, občané všech našich národů se obecně nepovažují za „vzdělaná zvířata“ nebo za zaměnitelné součástky globální ekonomiky.

A není překvapivé, že nechtějí být přesouváni sem a tam nebo ignorováni svými vůdci.

Úkolem demokracie je rozhodovat o těchto velkých otázkách u volebních urn.

Věřím, že ignorování lidí, odmítání jejich obav – nebo, ještě hůře, zavírání médií, rušení voleb nebo vylučování lidí z politického procesu – ničemu nepomáhá.

Ve skutečnosti je to nejjistější způsob, jak demokracii zničit.

A říkat nahlas svůj názor není „zasahování do voleb“, ani když lidé vyjadřují názory mimo vaši zemi a ani když jsou tito lidé velmi vlivní.

A věřte mi, říkám to s humorem: Pokud může americká demokracie přežít deset let kázání Greta Thunbergové, vy také přežijete pár měsíců Elona Muska.

Ale co žádná demokracie – ať už americká, německá nebo evropská – nepřežije, je situace, kdy se milionům voličů řekne, že jejich myšlenky, jejich obavy, jejich naděje na změnu jsou neplatné nebo nehodné vůbec být vyslyšeny.

Demokracie stojí na posvátném principu, že hlas lidu má význam.

Žádné „ochranné hráze“ pro něj neexistují.

Buď tento princip ctíte, nebo ne.

Evropané – lidé – mají hlas.

A evropští vůdci mají na výběr.

Mým pevným přesvědčením je, že se nemusíme bát budoucnosti.

Můžete přijmout to, co vám lidé říkají – i když je to překvapivé, i když s tím nesouhlasíte.

A pokud to uděláte, můžete se budoucnosti postavit s jistotou a s důvěrou, vědomi si toho, že národ stojí za vámi.

A to je pro mě ta největší magie demokracie.

Není to v těchto kamenných budovách nebo nádherných hotelech.

Není to dokonce ani v těch skvělých institucích, které jsme společně vybudovali jako sdílená společnost.

Věřit v demokracii znamená chápat, že každý z našich občanů má moudrost a má hlas.

A pokud tomuto hlasu odmítneme naslouchat, i naše největší vítězství nakonec přinesou jen velmi málo.

Jak jednou řekl papež Jan Pavel II., podle mého názoru jeden z největších zastánců demokracie na tomto kontinentu i jinde:

"Nebojte se!"

Neměli bychom se bát vlastních lidí – ani tehdy, když vyjadřují názory, které se rozcházejí s názory vlády.

Děkuji vám všem.

Hodně štěstí vám všem.

A Bůh vám žehnej.

Novodobá cenzura: Když si noví svazáci diktují, co smíme číst

Publikováno: politikarina.cz .2025

Když dnes dovolíme, aby si samozvaní mravokárci diktovali, co smíme číst, zítra už to budou knihy pálené na hranici. A pokud se proti tomu nezačneme bouřit, bude to i naše vina.

Příběh knihy **Fotbalový král** od Jana Žáčka je dalším důkazem, že se vracíme do dob, které jsme si mysleli, že jsou nenávratně pryč. Nakladatelství Albatros Media oznámilo, že tuto knihu stahuje z trhu na základě „četných žádostí čtenářů“. Jinými slovy: někdo si stěžoval, že kniha neodpovídá jeho pokroucené morálce, a tak byla odstraněna.

Je třeba si položit jednoduchou otázku: **Kdo a podle čeho rozhoduje, co je a není morální?** Jak je možné, že ve společnosti, která se ohání demokracií a svobodou slova, stačí pár ukřičených cenzorů, aby kniha zmizela z pultů?

Historie se opakuje. V době komunistické diktatury existovaly seznamy zakázaných knih, jejichž autoři byli v lepším případě umlčeni, v horším zničeni. Dnes to dělá jiná kasta „osvěcených“ aktivistů, kteří si osobují právo rozhodovat, co je pro společnost přípustné.

Čím tato kniha tolik pobouřila? Vypadá to, že její největší „hřích“ je, že příběh vypráví o klukovi, který se přes překážky vypracuje na hvězdu turnaje. Žádná genderová ideologie, žádná kvótová příkazání, jen přímý příběh o překonávání sebe sama. To se v dnešní době nenosí, protože moderní doba chce všechny udržet v pohodlné bublině, kde se na ně nikdo nesmí zlobit, natož aby je něco nutilo se zlepšit.

Toto rozhodnutí Albatros Media je odporné podvolení se cenzurní mafii. Nakladatelství mělo vystoupit a říct: „Ne, my knihy nestahujeme, protože věříme v literaturu a svobodu projevu.“ Místo toho raději sklonili hlavy a schovali se za falešnou morálku.

Když dnes dovolíme, aby si samozvaní mravokárci diktovali, co smíme číst, zítra už to budou knihy pálené na hranici. A pokud se proti tomu nezačneme bouřit, bude to i naše vina.

*Jestli si myslíš, že tě alkohol, prachy a sex udělají šťastným....
Tak myslíš správně!!!*

Únos Laušmana jak ze špatné kriminálky. Státní bezpečnost riskovala nebývalý skandál

Těsně před Štědrým dnem před 71 lety provedla česká StB ojedinělou operaci i v evropském měřítku: únos bývalého předsedy sociální demokracie Bohumila Laušmana v rakouském exilu a jeho nedobrovolný převoz do Československa.

Tomáš Řepa Lidovky

V čase Vánoc, 23. prosince 1953, proběhl únos jedné ze smutných postav československé politiky – bývalého předsedy sociálnědemokratické strany (ČSSD) Bohumila Laušmana z jeho rakouského exilu. Laušman měl přitom opravdu zajímavý a na nejružnější peripetie bohatý život, od roku 1935 byl poslancem Národního shromáždění, pak účastníkem protinacistického odboje a členem Státní rady československé v Londýně, poválečným ministrem průmyslu a místopředsedou vlády.

Státní bezpečnost únosem riskovala nebývalý skandál kvůli porušení mezinárodního práva. Pro KSČ zůstal i nadále nebezpečnou osobou, proto byly vyčleněny značné finanční a lidské zdroje, aby byl transportován zpět do Československa. Důvod, proč byl Laušman takovým trnem v oku komunistů, byl především ten, že byl v listopadu 1947 zvolen předsedou ČSSD jako kompromisní kandidát mezi křídlem tíhnoucím ke komunistům a křídlem silně antikomunistickým.

Vnitrostranický rozkol se přitom v této otázce projevoval už delší dobu. On sám si ale v politice dlouhodobě pěstoval styl kompromisního hráče.

Omámit a unést

Laušman ve svém kandidátském proslovu kladl důraz na dosažení a uchování jednoty strany v důležitém poslání boje za demokracii, rozhodně odmítl ve skryté nárazce diktátorské metody uplatňované KSČ a volal po setrvání u vlastních tradic politiky pro občany. Spolupráce s komunisty se tak měla realizovat případ od případu, stejně jako s ostatními stranami v rámci Národní fronty. Laušman i přes nátlak ze všech stran ve volbě o předsedu strany uspěl a získal přes 60 procent hlasů delegátů. Fierlinger byl poražen, což vnímala KSČ jako vlastní porážku ve snaze ovlivňovat situaci v ČSSD. Vztahy Laušmana a Fierlingera byly výsledkem volby nenávratně narušeny. Politické střetnutí v únoru 1948 bylo již nad síly ČSSD a Laušman v něm sehrál neblahou roli. On i prezident Edvard Beneš postupně začali podléhat tlaku KSČ a Klementa Gottwalda v roli předsedy vlády. Komunisté nakonec provedli převzetí moci, na které se tak dlouho připravovali.

Laušman si i nadále naivně myslel, že bude nějakou formou zachována Národní fronta, že jeho přístup k únorovým událostem byl prozíravý a správný. Ze svého omylu rychle vystřízlivěl i tím, jak byla v rozporu se stanovami sloučena ČSSD s KSČ, čímž se stala definitivně pouhou loutkou v rukou komunistů. V červnu 1948 se Laušman rozhodl ukončit svoji politickou činnost. Správně vytušil, že zatčení jeho zetě, majora Jaromíra Nechanského, který byl následně popraven, se může snadno obrátit proti němu a zbytku rodiny. Zatýkáni a účelová obvinění bývalých sociálních demokratů byla navíc čím dál častější. Laušman chtěl emigrovat do zahraničí i s ženou a dcerami, ale to se nepovedlo. Útěk se zdařil jen jemu, zbytek rodiny byl zadržen a

odsouzen k mnohaletým trestům za velezradu a pokus o neoprávněné opuštění republiky.

Československý politický exil bývalého šéfa sociální demokracie až na malé výjimky nepřijal. Exilová sociální demokracie ho ze strany vyloučila. Kritici mu nemohli odpustit jeho počínání během převratu, a zvláště jeho účast v Gottwaldově poúnorové vládě. Laušman zůstal osamělý a těžko snášel především věznění své nejbližší rodiny. Jedním z dalších jeho osudových rozhodnutí tak bylo usazení se v Rakousku. V létě 1952 se přestěhoval nejprve do Innsbrucku a poté do Salcburku. Dokumenty I. správy StB ukazují, že se československá rozvědka dlouhodobě zabývala plánem jeho únosu. Návrh schválil 18. prosince 1953 ministr vnitra Rudolf Barák. Agenti vídeňské rezidentury věděli, že Laušman žije sám v podnájmu a opatruje ho hospodyně. Ve svých zprávách zmiňovali, že se cítí osamocený a trápí se osudem své rodiny, podléhá depresím a hodně pije.

Samotný únos tak proběhl den před Vánocemi 1953. Agent Günther, který měl přátelský styk s Laušmanem už delší dobu a získal si jeho důvěru, ho omámil chemickým přípravkem v alkoholu. Společně s dalšími agenty naložili bezvládného Laušmana do auta a odvezli do sovětské zóny Rakouska. Tam jim zapůjčili dva automobily a tělesnou stráž, která doprovodila Laušmana do Prahy.

Pošetlost ilegality

Ráno už byl předán do pražské věznice na Ruzyni. S výslechy bylo započato okamžitě po vystřízlivění z opiátů. Podle vyšetřovatelů měl být Laušman vůdčí osobou chystaného velkého procesu proti sociálním demokratům. On sám nijak nevyvracel, že jeho činnost v exilu směřovala proti politickému systému v Československu, neboť věřil a doufal v jeho zásadní demokratizační proměnu. Rozhodně však odmítal nařčení ze špionáže, sabotáže a vlastizrady. Přiznával, že byl ve styku se západními tajnými službami, avšak pouze proto, že ho po útěku z Československa vyslyšaly.

Mezitím světový tisk spekoval o Laušmanově zmizení, které bylo bytnou v Salcburku nahlášeno až zhruba měsíc po únosu. Nejčastěji bylo přetištěno oficiální nekomentované oznámení o Laušmanově zmizení. Mezinárodní zločin, kterého se StB dopustila, byl pro nejbližší dobu zamlžen krátkou rozhlasovou zprávou, že se Laušman dobrovolně vrátil do Československa. Záhy se však objevila svědectví, že tomu tak nebylo.

Od veřejného procesu s Laušmanem bylo nakonec upuštěno, naopak bylo bývalému předsedovi ČSSD nabídnuto, že pokud veřejně na tiskové konferenci promluví proti příslušníkům československého exilu, jeho případ bude řešen mírně s možností propuštění na svobodu, a zejména, že je na stole i možnost propuštění jeho vězněné rodiny. Z těchto slibů se však nakonec uskutečnilo jen propuštění manželky a dcer v polovině července 1954.

S Laušmanem jednal o samotě dokonce i přímo ministr Barák. K největšímu ústupku politik svolil, když 15. května 1954 vystoupil na zinscenované tiskové konferenci přenášené rozhlasem, na které prohlásil, že mu čtyři roky v zahraničí „otevřely oči“ a poučily ho „nejen o marnosti, ale i o nebezpečných a pošetilých důsledcích všeho, co s ilegalitou souvisí“. Z toho, že projev odříkal nazpaměť, bylo jasné, že mu byl

jeho obsah vnucen. I pro zahraničí tím tak byla varianta únos tou zdaleka nejpravděpodobnější.

Velezrádce a vyzvědač

Bohumil Laušman strávil v samovazbě mnoho let, postupně ho opouštěly síly duševní i fyzické. Slib o jeho předčasném propuštění nebyl nikdy realizován, naopak nakonec stanul z podnětu funkcionářů ministerstva vnitra v září 1957 před krajským soudem a v neveřejném jednání byl odsouzen za velezradu a vyzvědačství k 17 letům odnětí svobody. V dalších letech protestoval, domáhal se řešení svého případu, několikrát držel hladovku, ale i všechny další pokusy dostat se na svobodu (žádost o obnovu procesu či o prominutí zbytku trestu cestou milosti) byly marné. Minula jej rozsáhlá amnestie v roce 1960, ale i ta skromnější již po pádu ministra Baráka o dva roky později.

Laušman zemřel za nevyjasněných okolností těsně před dalším slibovaným propuštěním. StB měla údajně na vězněném zkoušet halucinogenní drogu. Přivolaný lékař už ráno 9. května 1963 jen konstatoval smrt „v důsledku srdeční záduchy“. Únos Laušmana StB byl jedinečný i v poměrech probíhající studené války, byl to jediný případ únosu bývalého předsedy demokratické politické strany. Tento prokazatelný zločin navíc nikdy nebyl potrestán.

Autor je historik z Univerzity obrany

KATYN. Duben-květen 1940

Katyňský masakr byl mimo jiné i o zabíjení geniálních mozků kulkami do mozku.

Matematik Józef Marcinkiewicz měl takovou mysl, kterou trénoval dvacet let ve škole. Tato mysl během šesti let vytvořila padesát pět prací, vyřešila nespočet problémů a vytvořila převratné věty, které posunuly matematiku na nová místa a dodnes inspirují matematiky. Díky této myslí získal Marcinkiewicz v pětadvaceti letech doktorát a v sedmadvaceti letech se stal docentem. Všichni se shodli na tom, že to byla mysl génia.

Byl to netrpělivý génius: když jste byli jeho studentem, měli jste projevít stejnou genialitu a chodit na hodiny připraveni, jinak jste měli problémy. Přesto ho výuka nudila a zabírala mu spoustu času, který mohl věnovat řešení matematických problémů s dalšími génii - například se Stefanem Banachem, Juliuszem Schauderem, Stefanem Kaczmarzem nebo Stanisławem Mazurem z Technologického institutu ve Lvově, členy jedné z nejlepších matematických škol na světě.

Géniové měli osobní integritu a chápali povinnost. Marcinkiewicz se mohl vyhnout vojenské službě, ale neudělal to; mohl zůstat ve Francii v létě 1939, kdy se blížila válka - ale vrátil se a oblékl uniformu; mohl vyskočit ze sovětského vlaku vezoucího polské válečné zajatce do tábora Starobělsk - ale zůstal s bratry důstojníky; mohl souhlasit s návrhem NKVD na spolupráci - ale odmítl ho.

30. března 1940 oslavil zajatec Józef Marcinkiewicz v sovětském táboře Starobělsk své třicáté narozeniny, aniž by tušil, že jsou to jeho poslední narozeniny: šéf NKVD Berija už navrhl, aby byli polští důstojníci zabiti, politbyro dalo zelenou, přípravy byly hotové. Během následujících pěti týdnů mělo v sovětských lesích a věznicích zemřít téměř 22 000 Poláků, včetně matematického génia.

Marcinkiewiczova interpolační věta,
 Marcinkiewiczovy prostory, Marcinkiewiczův
 integrál, Marcinkiewiczova funkce,
 Marcinkiewiczova-Zygmundova nerovnost,
 Marcinkiewiczův-Zygmundův zákon velkých
 čísel, Marcinkiewiczova věta o násobcích,
 Marcinkiewicz-Zygmundovy vektorové
 nerovnosti, Grünwald-Marcinkiewiczova
 interpolační věta, Marcinkiewicz-Salemovea
 domněnka a Marcinkiewiczův test bodové
 konvergence Fourierova obohaceného souvětí,
 A pak sovětská kulka nás připravila o genia
 Marcinkiewiczze

K proslovu na straně 12/13 těchto novin

J.D. VANCE V MNICHOVĚ: Debil, blbeček, debil, blbeček

Václav Vlk st.

A pozor změna: „Akorát támhle vzadu, to je snad jediná výjimka, sedí dva blbečci vedle sebe“, ukazuje třídní ředitel směrem do třídy, v divadle vlastně směrem, kde sedí diváci. Tato scéna mně napadla, když jsem dumal, jak stručně shrnout projev amerického viceprezidenta „J. D.“ Vance na tzv. Mnichovské bezpečnostní konferenci 14. 2. 2025, kterou jsem shlédl přímém přenosu na ČT 24. Pokud by někdo nevěděl, co je to za větu, tak je to podle ankety ČRo a divadla Jára Cimrmana nejoblíbenější hláška ze hry: „Vyšetřování ztráty třídní knihy“ kterou pronesl Ladislav Smoljak v dialogu třídního učitele a školního inspektora.

V přenosu z mnichovské konference to řekl jinými slovy právě J.D. Vance v proslovu, na který čekala celá Evropa, ale v podstatě celý svět. A která měla vysvětlit zásady nové americké vlády a administrativy k EU. Na všech zainteresovaných televizích a webech již několik dní předem psali a promlouvaly chytré hlavy, co všechno nám hlavní posel Donalda Trumpa, J.D. Vance, řekne. Jenom úplní magoři předem blábolili o tom, jak budeme s Amerikou „tvrdě vyjednávat“, a že si v každém případě necháme svoje ideály, které jsou, jak se prý všeobecně ví, nejlepší a nejinteligentnější na celém světě. Kouzlo nechtěného, tedy pardon z dopuštění vedení evropské unie chtěného, vystoupila předem jako „capo di tutti capi“ EU se svým projevem Ursula von der Leyen. Čekal jsem se zájmem, zda a jak špičky EU zareagují na novou americkou politiku a zda vůbec zareagují. Ale dopadlo to jako vždycky, možná to mysleli dobře,

ale dopadlo to strašně. Jako pamětník mohu pouze konstatovat, že projev šéfky EU byl bezobsažný, užvaněný, plný toho, co by se mělo, a co budeme někdy dělat a krásných světlých zítřků, jaké slýchávám od různých vrcholných politiků, hlavně bývalé východní Evropy, už od 50. let. Nemá vůbec smysl ten proslov rozebírat, podle starého hesla Jana Wericha, že když začnete diskutovat s blbcem, tak za pár minut už diskutují blbci dva. Protože na blbosti se v podstatě nedá rozumně odpovídat. Výsledný dojem je ten, že kdyby Ursulu von der Leyen vyhodili z Bruselu už před pěti lety, bylo by nám všem daleko lépe a nebyla by Evropa v takovém maléru jako je dnes.

Domníval jsem se, protože americká strana po nástupu Donalda Trumpa vyjednává velice razantně a riskantně o situaci na Středním východě, co s Hamásem a jak se dohodnou se Saúdskou Arábií a s tzv. státy Zálivu, a veřejně se přiznalo že Trumpova administrativa v pozadí už delší dobu vyjednává s Putinem, ať se nám to líbí nebo ne, a že se co nejdřív tyto dvě velmoci setkají, nějaké alespoň trochu soudné reakce. Mimochodem, jak rozhodně nejsem politickým příznivcem generála Pavla, zřejmě si nikdo v Evropě nechce přiznat to, co řekl český prezident už před dvěma roky právě v Mnichově, a to, že válka na Ukrajině, tak jak si představujeme a jak jí do nás leje propaganda, je prohraná. Blbost na ixtou je tvrzení, že válka by hned skončí, až donutíme Putina pochopit „pravdu“ a sám se stáhne z Ukrajiny. Ale z naší televize ji slyším snad desetkrát týdně.

Ve chvíli, kdy přistoupil v Mnichově k mikrofonu J.D. Vance, kamera zabrala také diváky, sál plný evropských politiků a vojáků. Kteří sami sebe považují za: „crème de la crème“ evropské a vlastně celé světové pokrokové politiky. Z tváří těchto potentátů vyzařovala zvědavost a s mnohých čísla nabubřelost, která se ovšem po několika větách amerického viceprezidenta změnila v naprostý úžas a těžko předstírané zděšení, když slyšeli věty a myšlenky které jim nikdo už dlouhá léta přímo do tváře neřekl. Jak pravil americký viceprezident, také z toho důvodu, že by ho buď Evropané zavřeli anebo jinak mediálně a sociálně zlikvidovali. Potěšil mne, že si Američané všimli toho, že EU postoupila před krátkou dobou ještě dále při postupném likvidování demokracie. Protože úřední likvidace výsledků voleb prezidenta v Rumunsku už nemá s demokracií vůbec nic společného. Obávám se to nazvat správným jménem, neboť nad námi bdí soudruh Foltýn a náš parlament i Senát a také soudruh generál prezident právě schválili nový „pendrekový zákon“, který jakoby opsaný z dob, kdy u nás komunisté v 50. letech zavírali „ideologické nepřátele“ do věznic, posílali do pracovních táborů a vojenských oddílů PTP desítky tisíc lidí. A který se také zatraceně podobá onomu bolševickému zákonu o „Ochráně zájmů socialistických zemí a tábora míru a socialismu“ a pendrekovému zákonu“ vydanému jako „Zákonné opatření předsednictva Federálního shromáždění č. 99/1969 Sb. z 22. srpna 1969, o některých přechodných opatřeních nutných k upevnění a ochraně veřejného pořádku“.

J.D. Vance pak vyjmenoval několik otřesných případů porušování základních lidských práv jednotlivými orgány Evropy. Bylo to skutečně dosti otřesné, poslouchat to, co všichni víme, ale nikdo si to od nástupu pokrokařů v Evropě nedovolil veřejně říci. V podstatě sdělil, že z

hlediska Spojených států, ale my víme že i z hlediska mnoha dalších států, už prakticky nejsme demokracií, neboť, jak řekl: „pokud se bojíte vlastních voličů, nemůže vám Amerika pomoci“.

V reálné praxi to znamená, že pokud obyvatelé Evropy se nedokáží vzpamatovat a neodstraní současnou vládní equipu, která se všemi možnými i nemožnými i nezákonnými způsoby pokouší udržet u moci, Spojené státy dají od Evropy ruce pryč.

Smutná pravda je ta, že nás, tedy Evropu, vytahují z maléru válek a bídy Spojené státy už od roku 1914. Nebýt jich, Evropa by se nikdy nestala demokratickou, a po nástupu nacismu by se stala jediným obrovským koncentračním táborem.

Zvykli jsme si být světovým rozmazleným frackem, který všechno chce, pokud možno lacino a bez práce a pokud mu to někdo narušuje, stává se jejich nepřitelem. Na závěr si můžeme trošku poopravit citát z Bible – Jan 1:1-5 B21: „Na počátku bylo Slovo. Všechno povstalo skrze něj a bez něj nepovstalo nic, co je. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. A to světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.“

Můžeme tedy říci, že jsme slyšeli Slovo, slovo o demokracii, a záleží jenom na nás, zda jej pochopíme.

Štěpán Trocha

Příspěvek od Lukáše Gavenda

6. dubna 1974 byl v Litoměřicích utýrán litoměřický biskup kardinál Štěpán Trochta. S podlomeným zdravím se musel v pátek před Květnou nedělí podrobit šikanóznímu výsledku opilým církevním tajemníkem (**pro neznalé:** nešlo církevní úřad, ale o eufemistický výraz pro soudruha režimního úředníka, vybaveného potřebnou mocí potírat práva duchovenstva a církevní správy a jméno soudruha je dodnes tajné.)

Po výsledku upadl pan kardinál v noci do bezvědomí a zemřel v sobotu odpoledne. Při přípravě na nadcházející Velikonoce, kterých se nakonec nedožil, zformuloval jedno z nejsilnějších přání našich duchovních dějin.

Pohřbu na Velikonoční úterý 16. 4. se mezi pozvanými hosty, jimž ale bylo zakázáno veřejně hovořit, zúčastnil i tehdejší krakovský arcibiskup kardinál Wojtyla, pozdější papež sv. Jan Pavel II. Nebál se a nad hrobem i přes zákaz promluvil.

Z osumdesátých let si pamatuji jeden docela trefný vtip týkající se ruské mentality:

Rus emigruje do USA a pracuje u Forda. Jednoho dne jde za svým šéfem a ptá se: "Kolega mě pozval na výlet, že budeme chytat ryby. Může s ním jet?"

"Proč byste nemohl, klidně s ním jeďte kam chcete." odpoví šéf.

Za nějaký čas jde znovu za šéfem a ptá se: "Něco jsem si našetřil, můžu si koupit ojeté auto?"

"Proč byste si ho nekoupil a když na něj nebudete mít tak si ho kupte na úvěr." šéf na to. Za delší čas jde opět za šéfem a ptá se: "Můžu jet s tím autem co jsem si koupil na výlet přes weekend?" "Samozřejmě a už se mě prosím neptejte na takové samozřejmé věci." odpoví mu šéf.

Rus odchází z jeho kanceláře, kroutí hlavou a říká sám sobě: "To je ale chaos!"

Indigenous challenge to ‘settler law’ infiltrates our law schools

Janet Albrechtsen The Australian March 28, 2025

Indigenising the curriculum is the lumbering phrase for a project under way in most major Australian universities. The phrase, or similar variations, is found in university policy statements, even employment ads for project officers. What does indigenising a curriculum mean? Mandating and assessing a student’s delivery of an acknowledgment of country at Macquarie University is clearly bonkers. But what else is happening? Given universities rely on public funds and public legitimacy, we have every right to be informed how this project is being implemented, and what it means for different academic disciplines.

The question for taxpayers, parents, students and anyone who cares about the quality of education is: When does indigenising a curriculum make sense? And how much is too much? Is there room for debate and dissent?

Is indigenising a curriculum an essentially political project? If so, should it be embedded in academic disciplines?

Our next stop, then, is the University of Melbourne, where there are some clues to these questions. At Melbourne law school, academics charged with indigenising the curriculum hold senior posts and have written extensively about what they have in mind.

Their ambitions are wide-ranging. Australian law would be relabelled “settler law”, white people – both students and academics – would be known as “settlers” and “Indigenous law” would sit at the core of the legal curriculum.

Aboriginal man Eddie Cubillo is director of the Indigenous Law and Justice Hub at Melbourne law school. He was, for a period, associate dean.

Cubillo has written about his role overseeing a curriculum review at Melbourne law school to “embed Indigenous content” across Melbourne law school’s juris doctor (or JD) program – the standard postgraduate degree for students who have already completed a degree in another discipline. This content, says Cubillo, “which exposes and explores experiences of Aboriginal and Torres Strait Islander people in settler legal system ... must by its nature challenge the premise that settler law is fair, just, objective and inclusive”.

Writing in the Law Institute Journal in July 2022, Cubillo said “Indigenous law ... should be a core subject taught to the new generation of lawyers”. Respectfully, why?

Australians, regardless of race, religion, gender and other traits, are governed equally by Australian laws, meaning the common law and legislation enacted by our state, territory and federal parliaments.

The operation and legitimacy of our legal system depend on certainty. We can delve into written judgments and legislation to discern what the law is. There are disagreements, to be sure, but our legal system is built on distinct and discoverable sources of law where judges interpret those laws.

Cubillo and others are not shy about ambitions to challenge “settler law”. But what is to be put in its place? To be blunt, what is “Indigenous law”?

By its nature, Indigenous law must be unwritten. With hundreds of different “mobs” in Australia, each with their own traditions, cultural norms and so on, how do we work out the content of Indigenous law handed down by word of mouth over tens of thousands of years? Who wields the power to decide them and on what evidentiary basis?

No country can be sensibly and safely governed by two systems of law or hundreds of different legal systems. Where there is a conflict, one must prevail. Which is it to be?

There is an overt contempt for Australian laws at the heart of the indigenising project.

Dare we ask a Monty Pythonesque question: what has common law ever done for us? Except provide personal liberty, freedom of expression, freedom of movement, contract laws, natural justice, the rule of law, the presumption of innocence, due process, stability and so on.

Cubillo says the law school curriculum review “considered questions such as how to work in ways that respect Indigenous sovereignty, while acknowledging that settler law has failed to find a way to properly recognise the reality of this sovereignty”.

Claims about Indigenous sovereignty are political, not legal. Cubillo will surely be familiar with *Coe v The Commonwealth* where chief justice Anthony Mason made it clear that the Mabo decision “is entirely at odds with the notion that sovereignty adverse to the crown resides in the Aboriginal people of Australia”.

When non-Indigenous people – including some judges – talk blithely of Indigenous sovereignty not being ceded, how far are they willing to take this? There are no reports of people transferring their property titles to Indigenous people, meaning those who mimic this slogan about sovereignty have, in fact, decided that Australia’s traditional property laws prevail.

Does the indigenising project make room for these simple questions, let alone more complex and uncomfortable ones?

For example, what are we to make of the recent Santos case in the Federal Court that uncovered academic and cultural experts exchanging emails and text messages coaching each other on how to use the Ampiji (mother serpent) and Jirakupai (crocodile man) to block gas company Santos’s Barossa project in the Timor Sea? Is this Federal Court judgment on the indigenised curriculum at Melbourne law school? It should be.

Cubillo mentions a first-year subject at Melbourne law school called Legal Methods and Reasoning where, following the curriculum review, “three of the 10 teaching days – almost one-third of reading material and classroom time – are now devoted to Indigenous/settler law matters”.

Of the 3000 words allocated to assessments, Cubillo says that following the review, “900 of those words – almost one-third of assessment” go towards “a ‘reflective essay’ on the Indigenous/colonial component of the course and the central theme of settler law’s legitimacy”.

Are “indigenous/settler law matters” about law? Or are they historical, political, social and cultural in nature? That’s not to say that historical and other issues are not worth studying. They might be, in the correct context. But should these issues take up one-third of a law subject curriculum and assessment? What legal issues are being pushed out of the law school curriculum to make way for political and historical ones?

Cubillo hopes this new indigenised curriculum will encourage students to join “justice movements”. He says first-year Melbourne Uni law students were given a series of “reimagined judgments” where academics rewrote court judgments by working within legal doctrine or “inventing new method”. After reading material not offered in previous years, Cubillo said he hoped students would approach their studies “with a healthy scepticism of settler institutions and a hunger for justice”.

If legal academics think “inventing new method” is the proper judicial function, they are mistaken. That is a political pursuit. If judges can make up laws, that will be the end of the rule of law.

Those who hanker for the rule of judges should remember that if judges can make laws favoured by one group, judges also will be free to make different laws that offend that same group.

Does indigenising the curriculum respect these basic legal foundational principles?

Confusing the political with the legal is a common thread in the project to “indigenise” law school curriculums. There’s nothing wrong with law students choosing to study electives about political matters if that is their bent. But the ambition to turn law schools into breeding grounds for Indigenous rights activists will necessarily mean upending the curriculum from what the law is to what activists think it should be. That will turn law schools into taxpayer-funded activism hubs.

That’s at odds with what the Council of Australian Law Deans says is the purpose of a law degree: to learn about Australian law and how to apply these laws to client problems, learning court procedure, and understanding the role of law in society and respecting the ethical standards of the profession.

It is trite to point out that a law school must educate students about laws that apply to Indigenous people. Property law will cover Mabo and native title, for example. Sentencing laws often include specific considerations for Indigenous people. Family law must instruct students about the care of Indigenous children.

But why is Melbourne law school knee-deep in a review to indigenise its curriculum? Does the law school dean, Michelle Foster endorse Cubillo’s ambitions for Melbourne law school?

Inquirer asked Foster that question. She didn’t answer. Inquirer asked her other questions: What process is in place to ensure that indigenising the curriculum doesn’t go too far? Does the indigenising review team consult widely within the law faculty? Does it consult at all? Is dissent and debate welcomed?

We received no answer to these questions either.

Instead, Foster issued a motherhood statement about the law school proudly including “Indigenous law and knowledge as part of our JD curriculum, recognising the world’s oldest legal tradition and affirming the co-existence of Indigenous and Australian legal systems”.

Foster’s response adds further opaqueness to a project that warrants far more transparency and accountability.

The state of Australian law schools is best summed up as an “undisciplined discipline”.

Exploring this phenomenon in February in *Inquisitive*, a quarterly journal of the Heterodox Academy, University of Chicago law professor Tom Ginsburg explains how universities have drifted. They were founded on distinct disciplines or specialist faculties where academics were accorded academic freedom to interrogate knowledge in their fields of professional expertise.

That has changed, says Ginsburg, with academics injecting more and more of their own politics into the classroom and exploiting the claim to academic freedom to do so. These “undisciplined disciplines have weakened the claims to expertise on which academic freedom depends,” Ginsburg wrote. “When one’s scholarship is designed to include advocacy – what Tarunabh Khaitan has called ‘scholactivism’ – risks are obvious. Advocates may reject or downplay inconvenient results, distorting academic debates.

“More deeply, they violate the role (of) morality (in) scholarship, which is the very basis for social tolerance of academic freedom in the first place.

“While of course there is always a deep politics of scholarship, for example in the selection of topics for inquiry or methods for approaching them, these biases ought to be examined and minimised in genuine inquiry, not celebrated. This requires a humility about the limits of one’s own perspective.”

Humility and self-discipline are far too scarce among many legal academics. If academics can’t self-discipline, then law school deans should be what Ginsburg calls “the gatekeepers of good scholarship”.

Alas, instead of answering simple questions, they shower us with fluff and dross. And we are none the wiser about the project to indigenise and politicise law schools.

It resembles how activists tried to win the voice referendum. Instead of answering substantive, legal questions, they smothered us with fuzzy claims that it was the moral thing to do. That didn’t end well for the activists or the voice.